

Arrest

nr. 273 638 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, H. D., zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenote.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, E. T., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren op (...) te Abadan. Op 22 november 2001 bent u in Karaj gehuwd met D. H. (...) (O.V. (...)). Jullie hebben samen één zoon D. R. (...) (O.V. (...)), geboren te Teheran op (...). U hebt middelbaar onderwijs genoten en werkte als bediende in een reisbureau. Vanaf uw geboorte tot uw zestiende woonde u in Ahvaz. Vanaf dan tot uw éénendertigste in Isfahan en daarna, vanaf uw huwelijk tot aan uw definitief vertrek uit Iran, in Teheran, waarvan de laatste twee jaar op hetzelfde adres. Uw beide ouders alsook uw vier zussen en twee van uw drie broers wonen allen nog in Teheran. Uw andere broer P. T. (...) verblijft momenteel in Turkije.

Omwille van incidenten uit uw jeugd was u uw geloof in de islam verloren hoewel u nooit hebt getwijfeld aan het bestaan van God. Uw manier om dichter bij God te komen was door eerlijk te zijn en aan liefdadigheidswerk te doen. Begin Mehr 1396 (= eind september 2018 in de Gregoriaanse kalender) kwam u in contact met het christendom via uw broer P. (...) die tegen u begon te prediken vlak voor hij tijdelijk naar Turkije vertrok. Dit deed hij naar aanleiding van de crisis waarin uw huwelijk zich op dat moment bevond. Zes maanden eerder had u immers tijdens een familiebijeenkomst het overspel van uw man ontdekt. Ten gevolge hiervan woonden u en uw man nog samen maar sliepen jullie apart. U had een therapeut geraadpleegd en wilde scheiden van uw man, doch de onzekerheid inzake de voogdij over jullie zoon R. (...) hield u nog tegen. P. (...), die voor zijn afreis naar Turkije bij u logeerde, had opgemerkt dat jullie apart sliepen en sprak u erover aan. U lichtte hem in over de huwelijks crisis en uw voornemen om te scheiden. P. (...) vroeg u of u hem ten volle vertrouwde alsook of u nog van uw man hield en toch met hem wilde samenblijven. Toen u hem zei dat u dit wel wilde maar dat u hem niet kon vergeven voor zijn ontrouw, zei P. (...) dat vergeven het moeilijkste is dat bestaat, maar ook dat het de enige manier is om nog verder te gaan met uw huwelijk. Hij sprak vervolgens over het christendom, zei u dat Christus ooit ook zijn leven had gered en dat hij er van overtuigd was dat Christus ook uw huwelijk zou kunnen redden indien u uw hart zou openzetten. Hoewel u niet geloofde in Christus wist u dat u hem hierin serieus moest nemen. P. (...) vroeg u zes maanden om te proberen uw huwelijk te redden. Het huwelijk was volgens hem immers heilig en God verlangt dat je er je uiterste best voor doet. Hij wilde dat u voor uw man begon te lezen in het evangelie volgens Mattheus, zonder een specifiek verhaal te benoemen, om op die manier de communicatie tussen u en uw man terug op gang brengen. Hij zag het tevens als een kans om het woord van God te kunnen preken.

Vervolgens hebt u gedurende twee weken twee of drie verhalen uit het evangelie volgens Mattheus voorgelezen aan uw man. Voor u was het op dat moment reeds duidelijk dat deze woorden u bekend waren, dat u het christendom altijd al in u had. Uw man was evenwel niet onmiddellijk overtuigd, maar ging wel mee in het voorstel. Toen uw man in Azar 1396 (hetgeen overeenkomt met december 2017) ontdekte dat zijn vader ook zijn moeder had bedrogen door een al dan niet tijdelijk huwelijk aan te gaan en dit legitimeerde in zijn islamitische geloof, stelde u vast dat uw man H. (...) zich meer begon open te stellen om naar uw verhalen te luisteren en de christelijke programma's te bekijken. Wanneer uw man vervolgens op 19 esfand 1396 (hetgeen overeenkomt met 10 maart 2018 in de Gregoriaanse kalender), toen u verdriet had omwille van het verlies van enkele van uw juwelen, u troostte met een Bijbels citaat, wist u dat ook zijn hart geraakt was. Diezelfde dag besloten jullie naar uw broer te bellen en hem te zeggen dat jullie een getuigenis wilden afleggen. Samen met uw broer P. (...) hebben jullie een verlossingsgebed opgezegd op 5 farvardin 1397 (= 25 maart 2018 in de Gregoriaanse kalender). Hierna voelde u zich vrij en opgelucht.

Drie dagen later gingen jullie in het kader van jullie werk voor het reisbureau naar Isfahan en spraken er af met goede vrienden die Armeens Christen waren. U sprak met hen over het christendom en vernam dat ze protestant waren. U vroeg of u mee mocht gaan naar hun kerk, maar aangezien dit verboden is en zwaar gecontroleerd wordt, lieten uw vrienden dit niet toe. U raakte ontmoedigd. U hebt dan aan uw broer naar een huiskerk gevraagd, maar hij zei dat het nog te vroeg was voor jullie.

Op 14 tir 1397 (= 5 juli 2018 in de Gregoriaanse kalender) hebt u Iran samen met uw man en zoon legaal verlaten. Jullie kwamen als toerist naar België met de bedoeling om na een bezoek bij uw neef, door te reizen naar Italië en van daaruit terug te keren naar Iran. Echter twee dagen na aankomst vernam u dat de Iraanse autoriteiten bij uw thuis en op het reisbureau waar uw man werkte een huiszoeking hadden verricht. Daarbij hebben ze een bijbel, camerabewakingsbeelden en religieuze documenten aangetroffen en in beslag genomen. Jullie vermoeden dat een ex-collega, A. R. M. (...), jullie heeft aangegeven bij de Iraanse autoriteiten nadat hij werd ontslagen.

Zowel uw zus als uw vader en schoonvader hebben zich vervolgens trachten te informeren bij een advocaat betreffende de problemen die u en uw man hebben in Iran. De twee advocaten die uw zus contacteerden wilden de zaak echter niet aannemen zodra ze vernamen waarover het ging. De bevriende advocaten die uw vader en schoonvader bij wijze van vriendendienst raadpleegden, hebben aangeraden niet meer terug te keren naar Iran aangezien er bewijsmateriaal werd aangetroffen.

Op 27 juli 2018 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering tot het christendom.

In België bent u sinds 29 juli 2018 aangesloten bij de kerkgemeenschap van het Brussels Christian Center in Waterloo. U bent er gedoopt op 30 maart 2019, volgt er Bijbelstudie, neemt er deel aan vieringen en bent lid van het Brussels Christian Center Foods waarbij u met andere leden van de kerkgemeenschap voedsel bedeeft aan behoeftigen in Brussel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen jullie de originele Iraanse paspoorten en originele Iraanse geboorteboekjes of Shenasnameh van uzelf, uw man en uw zoon voor alsook jullie huwelijksakte. Voorts leggen jullie een certificaat van het doopsel van u en uw man in het Brussels Christian Center op 31 maart 2019 voor, twee certificaten op uw naam betreffende het volbrengen van level één en twee van de discipelencursus in het Brussels Christian Center, een origineel registratieattest d.d. 21 september 2019 van het Brussel Christian Center dat ook uw man H. (...) level één van de discipelencursus heeft aangevat, een kopie van het certificaat op naam van uw man H. (...) betreffende het volbrengen van level 1 en 2 van de discipelencursus in het Brussels Christian Center, een kopie van een attest van het Brussels Christian Center d.d. 2 februari 2021 waarin wordt bevestigd dat er vanuit het Centrum elke week een liefdadigheidsactie georganiseerd wordt, een aanbevelingsbrief van het Brussels Christian Center d.d. 6 november 2020 en een aanbevelingsbrief van het Brussels Christian Center d.d. 11 februari 2021 waarin nogmaals bevestigd wordt dat u en uw echtgenoot actieve leden van de gemeenschap zijn, dat jullie zich engageren voor het studieprogramma en dat jullie zijn gedoopt, twee kopieën van het registratieformulier voor de discipelentraining d.d. 1 september 2019 op naam van u en op naam van H. (...), een document op naam van H. (...) dat hij online lessen volgt, prints van de telegramgroep van het Brussel Christian Center, de uitprint van een pdf van een bijbelles hoofdstuk 4, een print van uw Instagrampagina, een print van uw echtgenoot zijn Facebookpagina, prints van chatberichten, printscreens van foto's waarop u samen met andere medegelovigen staat afgebeeld en die werden gepubliceerd op de facebookpagina van het Brussels Christian Center, printscreens van online bijeenkomsten en vieringen met medegelovigen, 43 fotokopieën van uw activiteiten binnen de gemeenschap en een twaalfstal algemene brochures van en over het Brussels Christian Center. Daarnaast maakt u eveneens een fotokopie over van de eerste pagina uit het paspoort van P. T. (...) alsook van twee pagina's met in-en/of uitreisstempels, een kopie van de bevestigingsbrief d.d. 02 februari 2021 van Denizli Church Elam waaruit blijkt dat uw broer P. (...) een actief en gerespecteerd lid is van de kerkgemeenschap. U maakt twee originele foto's over van uzelf met uw tante op bedevaart in Mekka. Jullie maken door het reisbureau afgestempelde uitprints van jullie vliegtuigtickets over waarop staat aangegeven dat u op 5 juli vanuit Iran vertrokken bent en dat jullie een voorziene terugvlucht hadden op 13 juli. Jullie maken verschillende documenten over in de Perzische taal betreffende jullie werkzaamheden en hoedanigheid als aandeelhouder bij het reisbureau Saadat Seir Giti alsook vertalingen van de verzekering van H. (...) en van uw Shenasnameh alsook bevestigingsbrieven van Saadat Seir Giti dat jullie er werkzaam zijn. Deze documenten hadden jullie nodig om een visum aan te vragen. Daarnaast legt u het originele treinticket van Schiphol naar Antwerpen voor alsook de ontvangstbewijzen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt gekregen. U legt eveneens een overzicht van uw zoon zijn loopbaan binnen GOI-basisschool Schuttershof in St-Truiden voor waarbij staat aangegeven dat hij als levensbeschouwelijk vak protestants-evangelische godsdienst volgt. Jullie leggen tevens 2 USB-gegevensdragers voor waarop een veelvoud aan foto's staan betreffende jullie activiteiten binnen het Brussel Christian Center alsook enkele beeldfragmenten opgenomen in een oude christelijke kerk waarbij de bestandsnaam vermeldt Church Tebilisi en enkele beeldfragmenten waarop uw broer te zien is tijdens een religieus concert in Turkije. U maakt tevens informatie over inzake het verzoek om internationale bescherming van uw broer in Turkije en van artikelen die u gevonden hebt betreffende Iraanse bekeerlingen die worden vervolgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er namelijk niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U en uw man H. D. (...) (O.V. (...)) vrezen bij terugkeer naar Iran executie door zowel de Iraanse autoriteiten alsook door gewone burgers omwille van de ontdekking van jullie bekering tot het christendom (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 12 november 2020, CGVS E. (...) I, p. 13, notities van het

persoonlijk onderhoud, d.d. 12 november 2020, CGVS H. (...) I, p. 21). U bent er echter niet in geslaagd uw bekering naar het christendom in Iran noch de problemen die u naar aanleiding hiervan hebt gekend, aannemelijk te maken.

Vooreerst rijzen er vragen bij de door u en uw echtgenoot beweerde huwelijksproblemen, die net de aanleiding vormden voor jullie bekering tot het christendom. Zo had uw echtgenoot, nadat hij een moment van zwakte had meegemaakt en een fout binnen uw huwelijk had begaan, allerlei zaken ondernomen om jullie huwelijk te redden (CGVS H. (...) I, p. 14). Maar wat hij ook deed, cadeaus geven of meer tijd met u doorbrengen, niets hielp. U had reeds een psycholoog, verbonden aan de rechtbank, geraadpleegd en stond enkele dagen van het punt beroep te doen op een advocaat om de echtscheiding te regelen (CGVS E. (...) I, p. 14). Ook had uw echtgenoot u horen vertellen dat de enige reden waarom u nog niet gescheiden was, het voogdijerschap van jullie kind was, aangezien die automatisch naar de vader gaat (CGVS H. (...) I, p. 17). Het mag dan ook verwonderen dat u zo snel, aldus op een paar dagen tijd, uw broer zijn vreemde raad opvolgde, gezien het lezen van christelijke teksten allerm minst een alledaagse gebeurtenis is in Iran, en uw echtgenoot waarvan u eigenlijk wenste te scheiden, begon voor te lezen uit het evangelie van Mattheus (CGVS E. (...) I, p. 9; CGVS H. (...) I, p. 14). Gevraagd aan uw echtgenoot waarom u inging op de vraag van uw broer antwoordt hij, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen dat niets hielp om zijn huwelijk te redden en uw beweringen betreffende het raadplegen van een psycholoog en een advocaat, dat u inging op diens vraag net omdat u uw echtgenoot nog graag zag en u heel graag jullie huwelijk wilde redden (CGVS H. (...) I, p. 14). Deze inconsistentie om te verklaren waarom u zo snel inging op de vraag van uw broer P. (...) en door hem werd overtuigd het pad van Christus te volgen, roept ernstige vragen op. Frappant hierbij is eveneens dat H. (...) tot op de dag van zijn eerste onderhoud niet wist weer te geven waarom u hem eigenlijk had vergeven en waar exact hij de vinger moet leggen hoe zijn huwelijk werd gered (CGVS H. (...) I, p. 11, 15). Dat jullie dankzij P. (...) en zijn evangelie van Mattheus onmiddellijk opnieuw met elkaar aan het praten geslagen waren, is zoals aangehaald weinig aannemelijk in de door jullie geschetste context, net zoals ook de vaststelling dat uw echtgenoot zelfs niet weet waarom u zijn zonde eigenlijk vergaf. Verwacht mag worden dat jullie daarover uitgebreid zouden hebben gepraat, indien de feiten zoals door jullie voorgesteld effectief hebben plaatsgevonden. Het tegendeel is echter waar. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door jullie beweerde huwelijksproblemen.

De ongeloofwaardigheid omtrent uw wel zeer snelle openheid naar het christendom toe, blijkt bovendien ook uit de vaststelling dat u – hoewel u islamitisch bent opgevoed, u uw geloof in deze religie volledig verloren had en u, hoewel u uw geloof in het bestaan van een God niet verloren had, eerder op geen enkele manier toenadering zocht in een ander geloof. Dit blijkt tevens uit uw verklaringen over de manier waarop u God trachtte te vinden vooraleer jullie zich bekeerden tot het christendom, namelijk slechts door 'eerlijk te zijn en mensen te helpen' (CGVS E. (...) I, p. 7 CGVS E. (...) II, p. 12). Ook uw man H. (...) had geen behoefte aan de Bijbel en bovendien zijn buik vol van religieuze verhalen (CGVS H. (...) I, p. 17). Dat jullie echter zomaar onmiddellijk overtuigd waren van P. (...) zijn bekering en redding omwille van zijn overwonnen drugsverslaving kan dan ook niet zonder meer worden ingezien. Des te meer daar blijkt uit de verklaringen van H. (...) dat net hijzelf aan de basis lag van uw broers laatste ontwenning. Volgens H. (...) was P. (...), die na twee eerdere opnames telkens terug was hervallen, dankzij hem en met behulp van de behandeling door zijn vriend en deskundige M. (...) afgekickt waarna hij geen terugval meer heeft gehad (CGVS H. (...) I, p. 16). Gezien H. (...) zijn afkeer van religieuze zaken en zijn overtuiging dat hij aan de basis lag van P. (...) zijn genezing, kan niet worden ingezien hoe dit motief jullie overtuigde om voor het christendom te kiezen. De nuancering in jullie verklaringen dat P. (...) jullie slechts vroeg om jullie ervoor open te stellen (CGVS H. (...) I, p. 17) en dat het doel was om terug te communiceren kan in deze evenmin een ander licht werpen. U geeft immers zelf aan dat er andere, meer aangewezen, manieren bestaan om in dergelijke situaties (uw huwelijks crisis) terug tot communicatie te komen (CGVS I E. (...), p. 11 en p. 8) en daarenboven waren, zoals reeds aangehaald, uw scheidingsplannen reeds gevorderd. U was immers naar een therapeut geweest die u ook, omwille van uw haat jegens H. (...), aanraadde om te scheiden en u was zinnens om twee à drie dagen later naar een advocaat te stappen om te scheiden van H. (...) (CGVS E. (...) II, p. 14). Bovenstaande bevindingen plaatsen enig voorbehoud bij uw ontvankelijkheid voor het christendom.

In de kantlijn kan hierbij nog worden toegevoegd dat ook de wijze waarop jullie - nog voor jullie bekering - in het bezit zijn gekomen van de Bijbel waaruit jullie vervolgens begonnen te lezen, op zijn minst bevreemdend is. U zou hem jaren geleden zo maar op straat in Turkije in uw handen hebben gekregen waarna u hem tussen uw lingerie Iran hebt binnen gesmokkeld (CGVS E. (...) I, p. 17). Gezien de Iraanse context waarbij het gevaarlijk is om hiermee betrappt te worden - hetgeen u beseftte anders zou u hem niet hebben verstopt -, is het weinig aannemelijk dat u toentertijd dergelijk risico nam gezien u op dat moment niet in een bepaalde religie geloofde en u niet op zoek was naar enige religieuze invulling. Dat u naar eigen zeggen op dat moment niet dacht aan de mogelijke gevolgen bij ontdekking (CGVS E. (...) I, p. 10) klemt enerzijds met uw gedrag door de Bijbel toch te verstoppen alsook anderzijds met uw huidige

voorgehouden vrees waarin u aangeeft dat u vreest vermoord te zullen worden door zowel de overheid als door burgers omdat dit zo in de wet staat (CGVS E. (...) I, p. 13).

Hoe dan ook, indien nog zou worden aangenomen dat u in het bezit was van een bijbel en u en uw echtgenoot op aanraden van uw broer P. (...) alsnog in de Bijbel zijn beginnen lezen om jullie huwelijk te redden waardoor jullie dus met het christendom in contact kwamen hetgeen uiteindelijk tot jullie bekering en ook tot de redding van uw huwelijk heeft geleid (CGVS E. (...) II, p. 14), dan kan het belang van dit kantelmoment in jullie leven moeilijk worden overschat. Ook uw echtgenoot haalt aan dat de moraal uit die parabels niet met eender welk boek te vergelijken zijn, om het belang ervan te benadrukken (CGVS H. (...) I, p. 15). Redelijkerwijze zou men verwachten dat jullie weten welke van de initieel slechts drie verhalen (CGVS E. (...) I, p. 9) jullie in het evangelie van Mattheus gelezen hebben. Zeer frappant is het dan ook om vast te stellen dat bij het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uw man maar twee verhalen kan opnoemen, namelijk de parabel van de zaaier en de parabel van het huwelijk en de tien maagden (CGVS H. (...) I, p. 15) en u slechts één van de drie verhalen, namelijk de parabel van de zaaier (CGVS E. (...) I, p. 9) kan meedelen. Dat jullie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel beiden de drie verhalen kunnen benoemen (CGVS H. (...) II, p. 9-10 en CGVS II E. (...), p. 12), doet hieraan geen afbreuk daar jullie dit na het eerste gehoor eenvoudigweg hebben kunnen bespreken. Dat u noch uw man in eerste instantie niet in staat waren mee te delen door middel van welke christelijke verhalen jullie terug tot wederzijdse communicatie kwamen, plaatst bijkomend een ernstig voorbehoud bij de manier waarop jullie met het christendom in contact kwamen.

De geloofwaardigheid hiervan wordt verder ondermijnd doordat noch u noch uw man H. (...) het verhaal over het huis dat op zand dan wel steen gebouwd is aanhaalden tijdens het eerste onderhoud terwijl u net dit verhaal zou gekozen hebben omdat het toen te vergelijken was met jullie leven en u dit bovendien het meest zou hebben voorgelezen aan uw man (CGVS E. (...) II, p. 13). Hiermee geconfronteerd stelt u dat jullie zich dit verhaal niet meer konden herinneren omdat jullie dit in het begin gelezen hadden (CGVS E. (...) II, p. 13), hetgeen niet overtuigt. Immers, indien deze parabel één van de eerste verhalen is die jullie in de Bijbel lazen en u dit verhaal bovendien bewust had gekozen omdat het op dat moment heel toepasselijk was op jullie leven, kan des te meer worden verwacht dat jullie dit verhaal onmiddellijk konden aangeven als één van de eerste drie verhalen in de Bijbel dat jullie hadden gelezen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie hieromtrent tevens tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de aanwijzingen die P. (...) al dan niet zou gegeven hebben met betrekking tot de te lezen verhalen in het evangelie van Mattheus. Zo verklaart H. (...) immers dat P. (...) u zou hebben aangeraden om meer nadruk te leggen op het verhaal over de huizen gebouwd op zand en steen (CGVS H. (...) II, p. 10) terwijl u verklaart dat P. (...) helemaal geen tips of uitleg had gegeven noch dat hij een bepaald verhaal had uitgekozen of aangeduid behalve gewoon te beginnen lezen in het evangelie van Mattheus (CGVS E. (...) II, p. 13). Deze opmerkelijke lacune alsook de tegenstrijdigheid in de details over de rol van P. (...), ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering in Iran.

Hieruit volgt dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de manier waarop u vervolgens bent geëvolueerd naar een overtuigde en oprechte bekeerling. Waar van een verzoeker, die beweert zich te hebben bekeerd, wordt verwacht dat hij of zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker, blijkt dat uw verklaringen wat dit betreft ontoereikend zijn. U verklaarde hieromtrent immers dat u quasi onmiddellijk ontdekte dat u 'iets' altijd al in u had (CGVS E. (...) I, p. 12). U verklaarde tevens dat u op het moment dat u de Bijbel opende en de zin 'God is liefde' las, u 'iets' voelde vanbinnen hetgeen u als een teken zag (CGVS II E. (...), p. 11), hetgeen ertoe leidde dat u begon te luisteren naar preken van een pastoor waardoor uw jaloezie, wraakgevoelens en slechte gewoontes stillaan verdwenen hetgeen uw hart deed smelten en waardoor u gevoelens kreeg voor het christendom (CGVS II E. (...), p. 11). Dit zijn vage, algemene bewoordingen en kunnen – zeker in het licht van voorgaande vaststellingen - niet overtuigen. U slaagt er namelijk evenmin in dit gevoel enigszins te concretiseren. Gevraagd hoe de zin 'God is Liefde' dan een omslag bij u teweeg bracht, stelt u dat u op dat moment op zoek was naar 'iets' dat uw gevoelens opwekte hetgeen u vervolgens in het christendom vond. U vergelijkt zichzelf daarbij met een geploegde akker klaar om bezaaid te worden. Opnieuw weet u op deze manier de algemene en vage verwijzingen niet te overstijgen, dit in tegenstelling tot uw verklaringen voor wat betreft uw (gevoel van) afkeer tot de islam waarbij u stelt dat deze perversiteit voortbrengt (CGVS E. (...) I, p. 15) en u dit staaft met concrete en persoonlijke voorbeelden (CGVS E. (...) I, p. 7 & p. 15). Uw vage antwoorden waarom u zich als voormalige moslima vergelijkt met een geploegde akker klaar om bezaaid te worden, hetgeen overigens beeldspraak is die rechtstreeks uit de Koran lijkt te komen (Soera Baqarah, vers 223), en u zich bekeerde tot het christendom, kunnen dan ook niet overtuigen. Bovendien beschikte u op dat moment evenmin over enige noemenswaardige informatie of

kennis inzake het christendom – u wist bijvoorbeeld niets over de evangelies (CGVS E. (...) I, p. 9) noch over de Bijbel (CGVS E. (...) II, p. 13) – waardoor niet kan worden ingezien dat u tot dergelijk fundamentele keuze bent gekomen.

Ook uw echtgenoot H. (...) weet hierin overigens niet te overtuigen. Immers gevraagd naar zijn motivatie om zich te bekeren vindt hij het moeilijk om hierop te antwoorden, om het in woorden uit te leggen (CGVS H. (...) I, p. 18). Ook hij raakt plotsklaps, namelijk zonder veel kennis van zaken (CGVS H. (...) I, p. 18) overtuigd dat Jezus Christus zichzelf opgeofferd heeft en haalt hierbij zelfs een bijbelverhaal aan. Dat hij ter verklaring van zijn motivatie om zich te bekeren zelf een bijbelverhaal aanhaalt maar tegelijkertijd stelt dat hij in de aanloop van zijn bekering niet zelf in de Bijbel heeft gelezen (CGVS H. (...) I, p. 18) - ondanks dat jullie deze overigens in huis hadden - is weinig ernstig. Zijn bewering dat hij nooit een liefhebber is geweest van boeken lezen, kan zijn desinteresse niet vergoelijken. Weinig coherent hiermee is dat H. (...) tijdens zijn tweede onderhoud net beweert dat hij op zijn werk niet enkel het Nieuwe Testament las, maar ook het Oude (CGVS H. (...) II, p. 14). Hij is er bovendien van overtuigd dat jullie beiden van tevoren zijn uitgekozen (CGVS H. (...) I, p. 18), dat 'zijn naam in het boek van het leven in de hemel' staat geschreven (CGVS H. (...) II, p. 14), hetgeen opnieuw algemeen en oppervlakkig is. Bovendien blijkt hij op het moment van jullie voorgehouden bekering slechts open te staan voor het christendom omwille van uw enthousiasme. Immers, gevraagd waarom hij openstond voor de levende god en de betekenis van de heilige Drievuldigheid waarover P. (...) hem zou gesproken hebben (CGVS H. (...) II, p. 12), verklaart hij slechts dat dit anders was dan hetgeen hij tot dan toe wist (CGVS, H. (...) II, p. 12). Vervolgens gevraagd waarom dit verschil voor hem dan belangrijk was, verwijst hij slechts naar het enthousiasme van u (CGVS H. (...) II, p. 12). Hierop gewezen en nogmaals gevraagd waarom dit verschil tussen islam en christendom voor hem belangrijk was, komt hij opnieuw niet verder dan te zeggen dat het enthousiasme van u hem aanmoedigde om via het boek zijn leven en jullie huwelijk te redden (CGVS H. (...) II, p. 12). Dit is geen overtuigend argument om te kunnen spreken van een oprechte interesse in het christendom.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie bekering in Iran blijkt ook uit de verklaringen die jullie afleggen betreffende jullie geloofsbeleving in Iran. Zo is het eerst en vooral frappant dat jullie, eens nadat jullie interesse gewekt zou zijn door samen verhalen in het evangelie te lezen, blijkbaar quasi compleet naast elkaar jullie nieuwe religie hebben beleefd. U verklaart hierover immers dat jullie apart naar verschillende christelijke programma's keken (CGVS E. (...) II, p. 11), bovendien beleefde u uw religie thuis terwijl H. (...) hier thuis geen tijd voor had (CGVS E. (...) II, p.9-11; CGVS H. (...) II, p. 14). Verder spraken jullie er thuis blijkbaar ook niet over behalve - zoals u zegt- terwijl u in de wagen ergens naartoe reed (CGVS E. (...) II, p. 11). Meer zelfs, als u iets wilde uitleggen, zei H. (...) u dat het niet nodig was omdat hij het wel na een eerste keer had begrepen en hij het niet zo vaak hoefde te horen (CGVS E. (...) II, p. 11). Dit is weinig ernstig. Er kan namelijk niet worden ingezien waarom jullie, die net beweren met het christendom in aanraking te zijn gekomen teneinde terug met elkaar te spreken en jullie huwelijk te redden, vervolgens, nadat jullie van die nieuwe religie aan het overtuigd raakten, hier helemaal niet meer met elkaar over spraken. Dat H. (...) op zijn werk wel met P. (...) over het christendom sprak, er naar christelijke liedjes luisterde (CGVS H. (...) II, p. 12), er christelijke preken op YouTube bekeek en er in de Bijbel las (CGVS H. (...) II, p. 14) omdat hij enkel op zijn werk tijd had aangezien hij 's avonds met zijn zoon wilde spreken en naar de sportclub wilde gaan (CGVS H. (...) II, p. 14) getuigt overigens evenmin van een grote interesse voor zijn nieuwe religie. Het is namelijk moeilijk in te zien waarom hij als nieuwe christen in een zeven dagen tellende week geen vrije tijd wil besteden aan zijn nieuwe geloof. Opgemerkt dient tevens dat u niet kan uitleggen waarom jullie naar verschillende pastoors luisterden en u de ene dan wel H. (...) de andere pastoors beter hoorde klinken (CGVS E. (...) II, p. 11).

Waar u voorhoudt dat u uw nieuwe religie thuis beleefde, blijkt dat u thuis christelijke liedjes zong terwijl er een babysit aanwezig was die op deze manier de liedjes zou hebben opgepikt en ze op haar beurt aan haar eigen dochter zou hebben gezongen (CGVS E. (...) II, p. 9). Uw gedrag is gezien de Iraanse context waarin een bekering strafbaar is, uiterst risicovol. Vervolgens gevraagd of uw babysit op de hoogte was van uw bekering, verklaart u in eerste instantie dat u weliswaar niet rechtsreeks had gezegd dat u bekeerd was, maar dat u haar wel volledig vertrouwde en dat ze het wel wist omdat ze het elke dag zag (CGVS E. (...) II, p. 10). Gevraagd of ze op de hoogte was dat u de Bijbel las en naar christelijke filmpjes keek, antwoordt u dat ze wel hoorde en zag wat u deed. Bijvoorbeeld als u een liedje afspeelde hoorde ze dat ook (CGVS E. (...) II, p. 10). Vervolgens keert u evenwel volledig uw verklaringen betreffende uw babysitter om. Zo kon ze niet aan u merken dat u bekeerd was, had u maar een half uurtje per dag contact met haar – nochtans was ze van 9u tot 19u bij u thuis aanwezig -, bekeek u de filmpjes meestal pas na uw werk en ook steeds met een koptelefoon (CGVS E. (...) II, p. 10). Uiteindelijk geconfronteerd met de incoherenties in uw verklaringen namelijk dat u eerst zei dat de babysit op de hoogte was, stelt u dat ze het niet wist en zwakt u uw eerdere verklaring af dat ze misschien zag wat u deed (CGVS E. (...) II, p. 10) maar was ze volgens u niet op de hoogte (CGVS E. (...) II, p. 10). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen over hoe u uw religie beleefde bij uw thuis terwijl er een babysit aanwezig was doen besluiten dat er heel weinig geloof gehecht kan worden aan uw geloofsbeleving thuis.

Tot slot kan hier ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat jullie in reeds eind 2017 – begin 2018 in Europa een meerdaagse ontmoeting hadden met uw neef J. (...) (CGVS E. (...) I, p. 7), die bekeerd zou zijn (CGVS E. (...) I, p. 8) en omwille van die reden Iran is ontvlucht en werd erkend in België. Hierbij zou J. (...) op vraag van P. (...) met H. (...) gesproken hebben over het christendom en dit terwijl jullie allen samen in de wagen zaten van Frankfurt naar Parijs (CGVS I H. (...), p. 15, CGVS H. (...) II, p. 13 & CGVS E. (...) II, p. 8). Het is dan ook vreemd dat u niet kan aangeven welke problemen J. (...) gehad heeft in Iran omwille van zijn bekering, noch of hij in Iran aangesloten was bij een huiskerk. Verder dan dat hij depressief was en Jezus Christus hem geholpen om zijn leven te hervatten, komt u niet. Nochtans zou men redelijkerwijze verwachten dat tijdens deze gesprekken met J. (...) zeker en vast ook zijn persoonlijke problemen, bekeringsproces en geloofsbeleving in Iran aan bod zouden zijn gekomen. Dat uw neef heel geheimzinnig is, niet vaak praat over zichzelf of over dergelijke zaken is geenszins overtuigend, gezien hij net werd opgedragen H. (...) te overtuigen van het christendom (CGVS E. (...) II, p. 8). Bovendien hebt u er zelf niet naar gevraagd (CGVS E. (...), p. 8). Daar een autorit van Frankfurt naar Parijs al vlug enkele uren in beslag neemt en P. (...) net opgedragen had aan J. (...) om jullie over het christendom te spreken maar dat u hem in dit gesprek zelfs niet naar gevraagd zou hebben naar zijn geloofsbeleving en problemen in Iran valt niet te begrijpen. Opgemerkt dient tevens dat u blijkbaar ook, eens in veiligheid in België, niet hebben onderzocht hoe J. (...) het christendom ontdekte en Iran diende te ontvluchten, gezien uw gebrek aan kennis in deze.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Iran een diepgelovige en oprechte bekering naar het christendom hebt ondergaan. Evenmin blijkt uit bovenstaande argumenten dat uw echtgenoot H. (...) daarin geslaagd zou zijn.

Aangezien uw bekering tot het christendom niet geloofwaardig is, dienen er tevens ernstige vragen gesteld te worden bij de door u voorgehouden problemen die u omwille hiervan zou hebben gehad met de Iraanse autoriteiten. Bovendien bevatten uw verklaringen en die van uw echtgenoot tal van hiaten die de geloofwaardigheid van deze problemen verder ondermijnen.

Uit jullie verklaringen blijkt namelijk dat noch u noch uw echtgenoot weten hoe jullie juist in het vizier van de autoriteiten zijn gekomen (CGVS H. (...) I, p. 19) en jullie enige – louter hypothetische - vermoeden is dat uw excollega A. R. M. (...) jullie heeft aangegeven bij de autoriteiten omdat hij werd ontslagen (CGVS H. (...) I, p. 19 en CGVS E. (...) I, p. 14) en omdat hij als IT'er op het kantoor de enige was die toegang had tot H.'s (...) bureau en bureaulade waarin de Bijbel lag en hij als IT'er eveneens toegang zou kunnen gehad hebben tot de religieuze pdf-bestanden op H.'s (...) computer (CGVS H. (...) I, p. 19). Deze hypothese is echter weinig ernstig. Dat H. (...) - gezien de Iraanse context en jullie eigen vrees te worden geëxecuteerd omwille van jullie bekering omdat dit zo in de Iraanse wet staat - dermate onzorgvuldig zou zijn dat een collega, bovendien de enige praktiserende moslim in jullie kantoor (CGVS H. (...) I, p. 19), toegang zou hebben tot bezwarend materiaal betreffende jullie bekering is weinig aannemelijk. Verder denkt H. (...) dat hij misschien een venster op zijn computer laten openstaan had, waarvan hij eveneens benadrukt dat hij aan het gokken is. Net zoals zijn beschuldiging van A. R. (...) omdat die net tien dagen voordien ontslagen was (CGVS H. (...) I, p. 19).

Bovendien worden deze feiten verder ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen die H. (...) erover aflegt. Naar aanleiding van H. (...) zijn verklaringen bij de DVZ dat hij zijn zijn collega B. M. (...) probeerde te overtuigen om zich te bekeren tot het christendom (de vragenlijst CGVS, punt 5) merkte uw advocaat op 30 oktober 2020 op dat u dan ook denkt dat A. R. (...) op de hoogte was van uw bekering omdat hij conversaties hoorde (opmerkingen advocaat bij vragenlijst CGVS). H. (...) zelf benadrukte tijdens zijn eerste onderhoud op het CGVS echter dat hij slechts één of twee keer kort met B. M. (...) had gesproken over het christendom en dat A. R. (...) hiervan niet op de hoogte was (CGVS H. (...) I, p. 20). Wanneer hij echter vervolgens geconfronteerd wordt met de opmerkingen van de advocaat naar aanleiding van zijn verklaringen op de DVZ, stelt hij zijn verklaringen bij en zegt hij dat het wel eens was voorgevallen dat B. (...) en hij in gesprek waren en filmpjes aan het bekijken waren toen A. R. (...) op de deur klopte en binnenkwam waarna ze van onderwerp veranderden en het geluid van het filmpje onderdrukten, hoewel hij ook hier aangeeft hij dat hij geen zekerheid heeft dat A. R. (...) toen had meegeluisterd (CGVS H. (...) I, p. 20). Volledig tegenstrijdig met bovenstaande beweringen is H. (...) zijn verklaring tijdens het tweede onderhoud, met name dat hij tegen B. (...) nooit echt over het christendom had gesproken omdat die het belachelijk maakte (CGVS H. (...) II, p. 15) doch dat hij wel een of twee keer binnen was gekomen in zijn bureau toen uw echtgenoot en P. (...) over het christendom aan het praten waren. Verder was niemand op de hoogte van die christelijke gesprekken, aldus H. (...) tijdens zijn tweede onderhoud (CGVS H. (...) II, p. 14). Bovenstaande vaststellingen leiden er opnieuw toe dat jullie bekering enerzijds weinig aannemelijk is en anderzijds dat jullie in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.

Waar jullie voorhouden in het vizier te zijn van Iraanse autoriteiten omdat deze een huiszoeking hebben verricht bij jullie thuis alsook op het reisbureau (CGVS H. (...) I, p. 12 & CGVS E. (...) I, p. 7) dient vastgesteld dat u over geen enkel begin van bewijs beschikt ter staving van deze bewering. Bovendien is het vreemd dat de Ettelaat eerst huiszoekingen bij u thuis en op uw werk uitvoert om dan vast te stellen

dat u reeds in het buitenland bent terwijl ze, zoals H. (...) zelf zegt, makkelijk konden nagaan dat u met een tijdelijk visum legaal het land had verlaten (CGVS H. (...) I, p. 5) en dus in principe naar Iran zou terugkeren. Dit zeker omdat u voor uw vertrek op geen enkele manier kennis had dat u mogelijks al in het vizier was gelopen van de autoriteiten en aldus zinnens was terug te keren naar Iran. Op deze manier hypothekeerden de Iraanse autoriteiten immers hun hele opzet om u alsnog te kunnen arresteren en executeren, gezien uw inbreuk op de Iraanse wetgeving zoals u eerder verklaarde. Zelfs al zou A. R. (...) u pas verraden hebben in die twee dagen tussen uw vertrek en de huiszoeking, dan nog blijft het frappant dat dergelijke inlichtingendienst zich niet zou vergewist hebben of u nog in het land was, om u alsnog te kunnen ondervragen en veroordelen.

Ondanks de reeds weinig aannemelijke vaststelling dat jullie enkel maar kunnen gissen naar de reden waarom jullie als bekeerling in het vizier van de autoriteiten gekomen zijn, is het nog frapperender dat jullie geen ernstige poging gedaan hebben om jullie hierover verder te informeren. H. (...) zou geprobeerd hebben A. R. (...) te contacteren maar werd geblokkeerd (CGVS E. (...) I, p. 14). De meest voor de hand liggende bron van informatie zou nochtans de vrouw van A. R. (...) zijn. Immers stelt u zelf dat u zeer goed bevriend was met A. R. (...) zijn vrouw die u al tien jaar en goed kende (CGVS E. (...) I, p. 14). Dat u elkaar niet vaak meer zag en het contact minder was en u haar daarom niet hebt trachten te contacteren (CGVS E. (...) I, p. 14) kan dan ook niet overtuigen aangezien het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast heeft u evenmin op een andere manier proberen onderzoeken hoe de autoriteiten op de hoogte waren gekomen. Uw echtgenoot sprak B. (...) weliswaar aan dat hij geen contact meer kon opnemen met A. R. (...) en vice versa, zonder meer. Bij zijn zakenpartner V. (...), die nochtans door de autoriteiten werd ondervraagd, heeft hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, zelfs niet gepeild naar de mogelijke oorzaak (CGVS H. (...) II, p. 5-6). Van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Hier kan aan toegevoegd worden dat noch u noch uw echtgenoot enig zicht hebben op de huidige stand van zaken betreffende jullie problemen. Jullie hebben niets meer vernomen en weten niet of ze nog naar jullie op zoek zijn (CGVS H. (...) I, p. 5 en CGVS E. (...) I, p. 5). De enige poging die jullie bovendien zelf ondernomen hebben om jullie te informeren bestaat er enerzijds in dat uw vader en schoonvader geïnformeerd hebben bij een advocaat doch slechts als vriendendienst en zonder daarbij uw naam of noch die van uw man te vermelden en anderzijds door uw zus twee advocaten te laten contacteren die jullie zaak echter niet wilden aannemen zodra ze vernamen waarover het ging (CGVS E. (...) I, p. 5). Dat jullie zich echter zo snel lieten ontmoedigen om effectief kennis te verkrijgen in jullie gerechtelijk dossier kan niet worden begrepen. Zo hebben jullie geen andere pogingen ondernomen (CGVS H. (...) I, p. 3). Volgens u omdat de enige twee manieren om iets te vernemen zou zijn via het reisagentschap dat sinds corona geen activiteiten meer had en onlangs gesloten is of via uw thuis, waar jullie dan weer niet meer zijn en dus ook niets meer over kunnen vernemen (CGVS E. (...) II, p. 3). Dit is weinig ernstig. Zo zijn er immers wel degelijk advocaten in Iran die de belangen van bekeerde Christenen behartigen wanneer deze problemen krijgen met de Iraanse autoriteiten, hetgeen overigens blijkt uit uw eigen verklaringen betreffende een man die u niet persoonlijk kent maar die zoals u aangeeft wel vervolgd werd omwille van zijn religie (CGVS E. (...) I, p. 13). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u, eventueel via uw familieleden, niet hebt gepoogd een dergelijke advocaat te raadplegen. U zou op deze manier minstens op de hoogte kunnen worden gesteld of er al dan niet een officiële klacht lopende is tegen u. Eventueel zou u mogelijks zelfs te weten kunnen komen welke belastende elementen er daadwerkelijk tegen jullie zijn. In de kantlijn hierbij kan nog toegevoegd worden dat ook moeilijk in te zien is waarom uw vader, nochtans een voormalige kolonel in de Iraanse landmacht, geen pogingen heeft ondernomen zich concreter te informeren over uw problemen en bijgevolg ook deze van zijn zoon P. (...). Volgens u is dit onmogelijk omdat hij dan zelf in gevaar zou komen (CGVS E. (...) II, p. 4) en ze hem dan onder druk zullen zetten, u spreekt zelfs over gijzelen (CGVS E. (...) II, p. 4). In het licht hiervan is het echter merkwaardig dat een inlichtingendienst met de reputatie van de Ettelaat niet minstens bij uw vader geïnformeerd heeft naar u (CGVS E. (...) II, p. 4) indien ze werkelijk naar u op zoek zijn met het oog vervolging en zelfs executie. Tot slot dient opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt betreffende de geraadpleegde of gecontacteerde advocaten door uw vader of schoonvader dan wel door uw zus, laat staan dat duidelijk is dat dit omwille van de voorgehouden problemen naar aanleiding van uw beweerde bekering zou zijn.

Het is bovendien eveneens vreemd dat uw broer P. (...) tot op heden geen rechtstreekse problemen gekend heeft met de autoriteiten (CGVS E. (...) I, p. 4). Of hij al dan niet in het vizier zou komen is evenzeer hypothetisch en volgens u afhankelijk van het feit of de in beslaggenomen camerabewakingsbeelden al dan niet door de autoriteiten ontsloten konden worden (CGVS E. (...) II, p. 5-6). Nochtans kan er niet ingezien worden waarom A. R. (...) nagelaten zou hebben om te vermelden dat ook P. (...) bekeerd was en predikte op jullie werk, hij kende P. (...) immers (CGVS E. (...) II, p. 6). Dat de inlichtingendienst vervolgens bij u wel zeer snel tot de actie overgaat en bij uw broer P. (...) terughoudend zou optreden,

kan evenmin worden ingezien. Waar u beweert dat uw broer omwille van jullie ontdekking eveneens niet meer kan terugkeren naar Iran en daarom in Turkije internationale bescherming heeft aangevraagd (CGVS E. (...) II, p. 6) en waarvoor u ter staving, via uw advocaat per e-mailbericht op 25 februari 2021, vier documenten – een document met een registratiedatum d.d. 21/06/2019 en datum van gehoor op 20/12/2021, een foto van uw broer voor het immigratiekantoor, een foto van zijn huurcontract en een foto van een document in de Perzisch taal waarvan u beweert dat dit aan verzoekers in Turkije wordt gegeven – overmaakt, dient te worden opgemerkt dat op basis van het voorgelegde document met zijn registratie- en gehoordatum nergens uit vast te stellen is dat het ook om een verzoek van internationale bescherming gaat, noch dat jullie verzoeken verbonden zouden zijn. Tevens is het evenzeer merkwaardig dat – indien P. (...) daadwerkelijk internationale bescherming zou hebben aangevraagd in Turkije – hij, op basis van het voorgelegde registratiedocument, pas op 21/06/2019 en dus bijna één jaar na de vermeende problemen om internationale bescherming verzocht heeft. De potentiële bewijzen lastens P. (...), namelijk de videobeelden, werden immers door de Iraanse autoriteiten begin juli 2018 (CGVS H. (...), I, p. 6) al in beslag genomen en P. (...) zou in principe al zijn teruggekeerd naar Iran in september, wellicht van het jaar 2018 gezien hij net omwille van dezelfde redenen als jullie niet mee kon terugkeren (CGVS E. (...) II, p. 6). Merkwaardig is dat P. (...) volgens u een soort Turkse verblijfskaart kunnen bemachtigen heeft op basis van zijn inschrijving en asielaanvraag bij de VN, wat u eveneens bij monde van uw advocaat in de opmerkingen naar aanleiding van het onderhoud bij DVZ liet opmerken, namelijk dat P. (...) 'sous tutelle de l'ONU' staat (CGVS E. (...) II, p. 6; opmerkingen bij vragenlijst CGVS). Nochtans blijkt uit de gegevens op het registratiedocument dat P. (...) zijn verzoek geregistreerd heeft op 21 juni 2019. Uit objectieve informatie in het dossier blijkt dan weer dat de registratie van verzoekers om internationale bescherming in Turkije in de loop van 2018 volledig werd overgedragen aan de Turkse overheid. Opnieuw dient vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen weinig consistent zijn met de informatie die u aanbrengt hetgeen de geloofwaardigheid ondermijnt. De foto van P. (...) voor het migratiekantoor in Denizli bewijst voorts niet meer dan dat hij voor dat kantoor gestaan heeft, niet dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd. De foto van zijn huurcontract staft dat hij in Turkije een woning huurt maar evenmin dat hij er internationale bescherming heeft aangevraagd. Het vierde document zou, zoals door uw advocaat zelf aangegeven in de email, slechts een voorbeeld zijn van een document dat verzoekers om internationale bescherming in Turkije krijgen bij registratie van hun verzoek hetgeen dat P. (...) ook zal krijgen. Geenszins is duidelijk dat dit document betrekking heeft op uw broer, noch op de uitkomst van zijn eventuele verzoek om internationale bescherming in Turkije.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering in Iran authentiek en oprecht zou zijn, hetgeen ook de oprechtheid van uw religieus engagement na aankomst in België ernstig ondermijnt. Dit geldt evenzeer voor uw echtgenoot. Dat uw christelijke activiteiten in België een voortzetting zijn van uw weinig geloofwaardige geachte bekering in Iran, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan en actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in het Brussels Christian Center. Dat u sinds eind juli 2018 aangesloten bent bij het Brussels Christian Center blijkt uit de zeer talrijke voorgelegde foto's en filmfragmenten alsook uit de attesten inzake (bijbel)studie, de bevestigingsbrieven en het doopcertificaat. Deze documenten tonen evenwel de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bovendien kunnen al deze documenten maar als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

Het opportunistische karakter van uw christelijke activiteiten in België komt eveneens naar voor doordat u precies twee dagen na uw verzoek om internationale bescherming op 27 juli 2018 aansluiting zoekt bij de christelijke geloofsgemeenschap van het Brussels Christian Center. U was immers legaal in België toegekomen op 5 juli 2018 met een Schengen-visum dat geldig was tot 16 juli 2018, en u vernam op 7 juli 2018 dat de Iraanse autoriteiten uw bekering ontdekt hadden. In de weken voordien in België bent u echter nooit meegegaan met uw neef naar zijn kerk in Brugge (CGVS E. (...) II, p. 8) terwijl jullie in Iran al op zoek waren naar een kerk (CGVS H. (...) I, p. 18), u vroeg er naar eigen zeggen zelfs Armeense vrienden of u mee mocht naar hun kerk (CGVS E. (...) I, p. 12). Dat u vervolgens eens u veilig in België was nooit bent meegegaan naar de kerk van J. (...) is in het licht van voorgaande bijzonder vreemd. Dat u niet zo vaak bij uw neef kwam en dat de reden daarvoor was dat uw neef als vrijgezelle man uw speelse en actieve zoon niet kon tolereren (CGVS E. (...) II, p. 8) is een verklaring die met betrekking tot bovenstaande bedenking niet kan overtuigen. Bovendien was net uw neef initieel de bestemming van uw reis naar Europa (CGVS H. (...) I, p. 10).

Op basis van bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving noch kan er gezien het opportunistisch karakter aangenomen worden dat u louter omwille van uw kerkgang in België, door de autoriteiten als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Dit geldt evenzeer voor uw echtgenoot. Er kan namelijk verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenote hebben dit, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas, allerm minst aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Het opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving in België maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker.

In het licht van bovenstaande kan trouwens worden opgemerkt dat van u en uw echtgenoot redelijkerwijze kan verwacht worden dat u respectievelijk uw Instagramaccount en H. (...) zijn Facebookaccount afsluit voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran. H. (...) onderhoudt sinds jullie in België zijn een openbaar facebookprofiel onder zijn eigen naam dat hij naar eigen zeggen gebruikt om te prediken en de goddelijke boodschap over te brengen (CGVS H. (...) I, p. 7). Ook u geeft aan dat het uw plicht is om te prediken en dat u dit doet onder uw eigen naam omdat voor u alles al verloren is (CGVS E. (...) II, p.7). Merkwaardig genoeg blijkt dat noch uw neef J. (...) noch uw broer P. (...) er een openbaar profiel vol christelijke boodschappen op sociale media op na houden. Daarnaast blijkt dat u ook zelf een tweede instagramprofiel hebt specifiek voor vrienden en kennissen en waarmee u merkwaardig genoeg geen evangeliseringspraktijken uitvoert (CGVS E. (...) II, p. 7). Deze vaststelling voedt het vermoeden dat uw christelijke sociale media louter opportunistisch is. Bovendien weet H. (...) niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn Facebookprofiel maar acht hij de kans heel groot. Doch hij verwijst hier enkel algemeen naar de Ettelaat die online actief zou zijn (CGVS H. (...) I, p. 8). Dit kan – in het licht van de hierboven vermelde informatie – geenszins overtuigen dat zijn facebookaccount in concreto gemonitord zou worden. Bovendien bent u legaal uit Iran vertrokken (CGVS H. (...) I, p. 5) waardoor u kan terugkeren zonder hieromtrent problemen te moeten vrezen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u en uw echtgenoot bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico lopen gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat jullie - omwille van jullie beweerde religieuze activiteiten - als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zouden aanzien worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert zijn aan het administratief dossier gevoegd.

Voor wat betreft de overige door u neergelegde documenten dient vastgesteld dat deze bovenstaande argumentatie niet kunnen wijzingen. De paspoorten van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon alsook jullie Shenanameh en huwelijksboekje bevestigen jullie nationaliteit en identiteit die niet worden betwist. De documenten betreffende uw man zijn werk zijn kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, ze hebben bovendien geen invloed op de vaststelling dat uw bekering ongeloofwaardig is. Waar jullie aan de hand van deze documenten alsook aan de hand van de door jullie voorgelegde kopies van jullie vliegtuigtickets willen aantonen dat jullie daadwerkelijk wilden terugkeren naar Iran, kan nog opgemerkt worden dat het wel eigenaardig is dat jullie voor wat betreft de vliegtuigtickets in eerste instantie slechts enkel deze van jullie zoon konden voorleggen en bovendien blijkt dat het vliegtuigticket van jullie zoon afkomstig was van jullie reisbureau Saadat Seir Giti uit Teheran (CGVS H. (...) I, p. 7), daar waar uit jullie eigen tickets, die pas later werden voorgelegd, blijkt dat deze door een ander reisagentschap, namelijk Shabahang Seir Giti uit Isfahan, werden uitgegeven ondanks dat de ticketnummers wel opeenvolgend zijn. Wat er ook van zij, deze vliegtickets zeggen allerm inst iets over de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Het vervoersbewijs van de Nederlandse spoorwegen bevestigt uw reisweg in Nederland en België hetgeen niet wordt betwist. De inschrijving van uw zoon in het GO!-onderwijs wordt evenmin betwist. Dat hij ingeschreven is voor het vak 'protestants-evangelische godsdienst' zegt niets over jullie bekering noch over het feit dat de Iraanse autoriteiten daarvan op de hoogte zouden zijn. De foto's van u terwijl u in Mekka zou zijn en de kopie van het faxbericht d.d. 2000 tonen aan dat u op gegeven moment in een moskee was met vermoedelijk uw tante, deze documenten hebben geen invloed op de ongeloofwaardigheid van uw bekering. De kopie van de eerste pagina paspoort van P. (...) en van een pagina waarop enkele in-en/of uitreisstempels staan, heeft ook geen invloed op de bovenstaande vaststellingen, evenmin als de screenshot van zijn Instagramaccount. Zijn account is overigens niet openbaar en de data en gegevens van de christelijke berichten op de print die u voorlegt kunnen bijgevolg ook niet nagegaan worden. Ook de aanbevelingsbrief van Denizli Church Elam is een kopie. Ze geeft bovendien niet weer sinds wanneer P. (...) er is aangesloten en dateert van 02/02/2021 waardoor het vermoeden rijst dat ze is opgesteld op uw vraag. Voor wat betreft de videofragmenten op de USBstick die

jullie hebben neergelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en meer bepaald in de map 'Kerk Tebilisi', is het onduidelijk waarom u deze fragmenten overmaakt. Meer nog, op de beelden valt slechts op te maken dat vermoedelijk toeristen in een oude christelijke kerk rondlopen waar ook een huwelijksinzegening plaatsvindt op dat moment. Mogelijk gaat het om over de Georgisch-Orthodoxe kerk in Tbilisi en kan niet ingezien worden wat deze kerk met uw bekering of geloofsbeleving te maken heeft. H. (...) kon hieromtrent ook niet aangegeven wat er op de USB stond (CGVS H. (...) II, p. 6). De gegevens van het reisbureau Saadat Geir Giti alsook de foto waarop H. (...) staat afgebeeld met de overige collega's hebben evenmin een invloed op bovenstaande conclusie. Jullie willen weliswaar aantonen dat jullie hoe dan ook zinnens waren jullie leven verder te zetten in Iran, doch het is opmerkelijk dat H. (...) twee weken vooraleer jullie naar België kwamen aandelen gekocht heeft (CGVS H. (...) II, p. 8) van een bedrijf waarvan de zaakvoerder V. A. (...) al in september 2018 in een online krantenartikel aangeeft dat hij mogelijk diende te sluiten en dat ondertussen ook effectief gesloten is (CGVS E. (...) II, p. 3). De discussie omtrent het aantal werknemers, zoals opgemerkt door uw advocaat in zijn schrijven, doet hier weinig ter zake, en kan niet van de indruk ontdoen dat uw echtgenoot de aankoop van de aandelen met voorbedachten rade deed om een terugkeer naar Iran aan te tonen. Het document dat u hierover neerlegt is een momentopname en kan het vermoeden van het CGVS niet ombuigen. De documenten die u voorlegt betreffende Iraanse bekeerlingen die vervolgd worden, hebben geen betrekking op uw concrete asielaanvraag, gezien het ongeloofwaardige karakter ervan. Dat Iraanse bekeerlingen kunnen worden vervolgd in Iran wordt overigens geenszins betwist.

Bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd rekening gehouden met de opmerkingen van u en uw advocaat naar aanleiding van de opeenvolgende onderhouds van u en uw echtgenoot.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot D. H. (...) (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens menen zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*,

Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een terugkeer naar Iran vrezen omwille van hun bekering tot het christendom (notities CGVS H. d.d. 12/11/2020, p. 11-12; notities CGVS E. d.d. 12/11/2020, p. 7). Zij geven aan dat zij in Iran interesse kregen in het christendom en er christelijke activiteiten ontwikkelden. Tijdens hun reis naar Europa in juli 2018 vernamen zij dat de Iraanse autoriteiten bij hun thuis en op het reisbureau waar eerste verzoekende partij werkte een huiszoeking hadden verricht. Er werden een bijbel, camerabewakingsbeelden en religieuze documenten aangetroffen die vervolgens in beslag werden genomen. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen, dienden verzoekende partijen op 27 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

2.2.4. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn hun bekering naar het christendom in Iran noch de problemen die zij naar aanleiding hiervan hebben gekend aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden bekering tot het christendom in Iran.

In dit verband duidt verwerende partij er in de eerste plaats op dat er vragen rijzen bij de door hen beweerde huwelijksproblemen, die net de aanleiding vormden voor hun bekering tot het christendom. In de bestreden beslissingen worden immers volgende vaststellingen gedaan: *“Vooreerst rijzen er vragen bij de door u en uw echtgenoot beweerde huwelijksproblemen, die net de aanleiding vormden voor jullie bekering tot het christendom. Zo had uw echtgenoot, nadat hij een moment van zwakte had meegemaakt en een fout binnen uw huwelijk had begaan, allerlei zaken ondernomen om jullie huwelijk te redden (CGVS H. (...) I, p. 14). Maar wat hij ook deed, cadeaus geven of meer tijd met u doorbrengen, niets hielp. U had reeds een psycholoog, verbonden aan de rechtbank, geraadpleegd en stond enkele dagen van het punt beroep te doen op een advocaat om de echtscheiding te regelen (CGVS E. (...) I, p. 14). Ook had uw echtgenoot u horen vertellen dat de enige reden waarom u nog niet gescheiden was, het voogdijschap van jullie kind was, aangezien die automatisch naar de vader gaat (CGVS H. (...) I, p. 17). Het mag dan ook verwonderen dat u zo snel, aldus op een paar dagen tijd, uw broer zijn vreemde raad opvolgde, gezien het lezen van christelijke teksten allerm minst een alledaagse gebeurtenis is in Iran, en uw echtgenoot waarvan u eigenlijk wenste te scheiden, begon voor te lezen uit het evangelie van Mattheus (CGVS E. (...) I, p. 9; CGVS H. (...) I, p. 14). Gevraagd aan uw echtgenoot waarom u inging op de vraag van uw broer antwoordt hij, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen dat niets hielp om zijn huwelijk te redden en uw beweringen betreffende het raadplegen van een psycholoog en een advocaat, dat u inging op diens vraag net omdat u uw echtgenoot nog graag zag en u heel graag jullie huwelijk wilde redden (CGVS H. (...) I, p. 14). Deze inconsistentie om te verklaren waarom u zo snel inging op de vraag van uw broer P. (...) en door hem werd overtuigd het pad van Christus te volgen, roept ernstige vragen op. Frappant hierbij is eveneens dat H. (...) tot op de dag van zijn eerste onderhoud niet wist weer te geven waarom u hem eigenlijk had vergeven en waar exact hij de vinger moet leggen hoe zijn huwelijk werd gered (CGVS H. (...) I, p. 11, 15). Dat jullie dankzij P. (...) en zijn evangelie van Mattheus onmiddellijk opnieuw met elkaar*

aan het praten geslagen waren, is zoals aangehaald weinig aannemelijk in de door jullie geschetste context, net zoals ook de vaststelling dat uw echtgenoot zelfs niet weet waarom u zijn zonde eigenlijk vergaf. Verwacht mag worden dat jullie daarover uitgebreid zouden hebben gepraat, indien de feiten zoals door jullie voorgesteld effectief hebben plaatsgevonden. Het tegendeel is echter waar. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door jullie beweerde huwelijksproblemen.”

Verzoekende partijen stellen dienaangaande in hun verzoekschrift dat E. het advies van haar broer P. om christelijke teksten te lezen niet onmiddellijk heeft opgevolgd, doch “zes maanden heeft nagedacht om dit punt te bereiken”; dat het H. was die vond dat niets werkte; dat E. inderdaad klaar was om te scheiden en regelmatig een psycholoog consulteerde en van plan was een advocaat te raadplegen, doch nog een laatste poging deed om haar huwelijk te redden; dat H. niet op de hoogte was van het feit dat E. naar de psycholoog ging en van plan was te scheiden; dat zij niet onmiddellijk met elkaar konden communiceren na het lezen van het evangelie van Mattheus, maar dat dit geleid had tot een vorm van discussie waarna zij geleidelijk aan door samen teksten te lezen weer met elkaar konden praten; dat hun huwelijksproblemen zeer individueel zijn en dat het hun zaak is hoe zij hun huwelijk hebben weten te redden. De Raad meent evenwel dat verzoekende partijen hiermee niet verder komen dan het louter aanhalen van vergoelijken en het aanpassen van hun verklaringen, doch zonder bovenstaande vaststellingen afdoende te weerleggen dan wel te verklaren.

Waar verzoekende partijen overigens voorhouden dat E. het advies van haar broer P. om christelijke teksten te lezen niet onmiddellijk heeft opgevolgd, doch “zes maanden heeft nagedacht om dit punt te bereiken”, stelt de Raad vast dat blijkens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal E. weliswaar reeds ongeveer zes maanden huwelijksproblemen had, doch wel degelijk slechts na een aantal dagen nadat haar broer haar dit advies had gegeven haar man begon voor te lezen uit het evangelie van Mattheus (notities CGVS P. d.d. 12/11/2020, p. 8-9).

Verder mag ook hun zeer snelle openheid naar het christendom toe verbazen. In de bestreden beslissingen wordt hierover immers terecht als volgt overwogen: “De ongeloofwaardigheid omtrent uw wel zeer snelle openheid naar het christendom toe, blijkt bovendien ook uit de vaststelling dat u – hoewel u islamitisch bent opgevoed, u uw geloof in deze religie volledig verloren had en u, hoewel u uw geloof in het bestaan van een God niet verloren had, eerder op geen enkele manier toenadering zocht in een ander geloof. Dit blijkt tevens uit uw verklaringen over de manier waarop u God trachtte te vinden vooraleer jullie zich bekeerden tot het christendom, namelijk slechts door ‘eerlijk te zijn en mensen te helpen’ (CGVS E. (...) I, p. 7 CGVS E. (...) II, p. 12). Ook uw man H. (...) had geen behoefte aan de Bijbel en bovendien zijn buik vol van religieuze verhalen (CGVS H. (...) I, p. 17). Dat jullie echter zomaar onmiddellijk overtuigd waren van P. (...) zijn bekering en redding omwille van zijn overwonnen drugsverslaving kan dan ook niet zonder meer worden ingezien. Des te meer daar blijkt uit de verklaringen van H. (...) dat net hijzelf aan de basis lag van uw broers laatste ontwenning. Volgens H. (...) was P. (...), die na twee eerdere opnames telkens terug was hervallen, dankzij hem en met behulp van de behandeling door zijn vriend en deskundige M. (...) afgekickt waarna hij geen terugval meer heeft gehad (CGVS H. (...) I, p. 16). Gezien H. (...) zijn afkeer van religieuze zaken en zijn overtuiging dat hij aan de basis lag van P. (...) zijn genezing, kan niet worden ingezien hoe dit motief jullie overtuigde om voor het christendom te kiezen. De nuancering in jullie verklaringen dat P. (...) jullie slechts vroeg om jullie ervoor open te stellen (CGVS H. (...) I, p. 17) en dat het doel was om terug te communiceren kan in deze evenmin een ander licht werpen. U geeft immers zelf aan dat er andere, meer aangewezen, manieren bestaan om in dergelijke situaties (uw huwelijks crisis) terug tot communicatie te komen (CGVS I E. (...), p. 11 en p. 8) en daarenboven waren, zoals reeds aangehaald, uw scheidingsplannen reeds vergevorderd. U was immers naar een therapeut geweest die u ook, omwille van uw haat jegens H. (...), aanraadde om te scheiden en u was zinnens om twee à drie dagen later naar een advocaat te stappen om te scheiden van H. (...) (CGVS E. (...) II, p. 14). Bovenstaande bevindingen plaatsen enig voorbehoud bij uw ontvankelijkheid voor het christendom.

Het verweer van verzoekende partijen dat E. weliswaar een afkeer had voor de islam, doch geloofde in God en hierdoor openstond voor een andere godsdienst, dat E. in aanraking kwam met het christendom via iemand uit haar omgeving die zij vertrouwen en dat E. gezien haar huwelijks situatie wanhopig was, volstaat geenszins om een ander licht te werpen op bovenstaande motivering en vormen in het bijzonder geen afdoende verklaring voor de snelheid waarmee verzoekende partijen zich openstelden voor het christendom. In het licht van het gegeven dat E. eerder op geen enkele manier toenadering zocht in een ander geloof en ook H. geen behoefte had aan de Bijbel en zijn buik vol had van religieuze verhalen, is de door hen geschetste gang van zaken wel degelijk onaannemelijk.

Voorts kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van E. over de wijze waarop zij nog voor hun bekering in het bezit zouden zijn gekomen van de Bijbel waaruit zij vervolgens zouden zijn beginnen lezen. In de bestreden beslissingen wordt desbetreffend op het volgende gewezen: *“In de kantlijn kan hierbij nog worden toegevoegd dat ook de wijze waarop jullie - nog voor jullie bekering - in het bezit zijn gekomen van de Bijbel waaruit jullie vervolgens begonnen te lezen, op zijn minst bevreemdend is. U zou hem jaren geleden zo maar op straat in Turkije in uw handen hebben gekregen waarna u hem tussen uw lingerie Iran hebt binnen gesmokkeld (CGVS E. (...) I, p. 17). Gezien de Iraanse context waarbij het gevaarlijk is om hiermee betrappt te worden - hetgeen u besepte anders zou u hem niet hebben verstopt -, is het weinig aannemelijk dat u toentertijd dergelijk risico nam gezien u op dat moment niet in een bepaalde religie geloofde en u niet op zoek was naar enige religieuze invulling. Dat u naar eigen zeggen op dat moment niet dacht aan de mogelijke gevolgen bij ontdekking (CGVS E. (...) I, p. 10) klemt enerzijds met uw gedrag door de Bijbel toch te verstopten alsook anderzijds met uw huidige voorgehouden vrees waarin u aangeeft dat u vreest vermoord te zullen worden door zowel de overheid als door burgers omdat dit zo in de wet staat (CGVS E. (...) I, p. 13).”*

Verzoekende partijen stellen dienaangaande dat *“het (weliswaar) riskant (is) om een Bijbel in Iran binnen te brengen”*, doch dat E. *“deze heel gemakkelijk (kon) afdoen als een eenvoudig boek”* *“(…) door het tussen verschillende boeken in haar koffer te schuiven”* en dat *“niet alle koffers op de luchthaven worden doorzocht”*. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hiermee zelf het risico toegeven dat gepaard gaat met dergelijke actie. De Raad ziet niet in, noch verklaren verzoekende partijen dit op enerlei wijze, waarom E. toentertijd dergelijk risico nam gezien zij op dat moment niet in een bepaalde religie geloofde en zij niet op zoek was naar enige religieuze invulling. Overigens verklaarde E. op het Commissariaat-generaal nog dat zij de bijbel verstopte tussen haar lingerie (notities CGVS E. d.d. 12/11/2020, p. 10), terwijl verzoekende partijen thans beweren dat zij de bijbel verstopte tussen andere boeken. Deze vaststelling bevestigt verder het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen dienaangaande.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de manier waarop zij met het christendom in contact kwamen, blijkt bovendien eens te meer uit de vaststelling dat zij in eerste instantie niet in staat bleken te zijn mee te delen door middel van welke christelijke verhalen zij terug tot wederzijdse communicatie kwamen, dit terwijl het lezen van deze christelijke verhalen nochtans een belangrijk kantelmoment in hun leven was. Verwerende partij overweegt hierover als volgt: *“Hoe dan ook, indien nog zou worden aangenomen dat u in het bezit was van een bijbel en u en uw echtgenoot op aanraden van uw broer P. (...) alsnog in de Bijbel zijn beginnen lezen om jullie huwelijk te redden waardoor jullie dus met het christendom in contact kwamen hetgeen uiteindelijk tot jullie bekering en ook tot de redding van uw huwelijk heeft geleid (CGVS E. (...) II, p. 14), dan kan het belang van dit kantelmoment in jullie leven moeilijk worden overschat. Ook uw echtgenoot haalt aan dat de moraal uit die parabellen niet met eender welk boek te vergelijken zijn, om het belang ervan te benadrukken (CGVS H. (...) I, p. 15). Redelijkerwijze zou men verwachten dat jullie weten welke van de initieel slechts drie verhalen (CGVS E. (...) I, p. 9) jullie in het evangelie van Mattheus gelezen hebben. Zeer frappant is het dan ook om vast te stellen dat bij het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uw man maar twee verhalen kan opnoemen, namelijk de parabel van de zaaier en de parabel van het huwelijk en de tien maagden (CGVS H. (...) I, p. 15) en u slechts één van de drie verhalen, namelijk de parabel van de zaaier (CGVS E. (...) I, p. 9) kan meedelen. Dat jullie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel beiden de drie verhalen kunnen benoemen (CGVS H. (...) II, p. 9-10 en CGVS II E. (...), p. 12), doet hieraan geen afbreuk daar jullie dit na het eerste gehoor eenvoudigweg hebben kunnen bespreken. Dat u noch uw man in eerste instantie niet in staat waren mee te delen door middel van welke christelijke verhalen jullie terug tot wederzijdse communicatie kwamen, plaatst bijkomend een ernstig voorbehoud bij de manier waarop jullie met het christendom in contact kwamen.”*

Verzoekende partijen beperken zich tot het verweer dat deze teksten slechts gebruikt werden als hulpmiddel zodat zij opnieuw zouden communiceren als koppel doch niet herhaaldelijk werden gelezen. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat, gezien het belang van dit kantelmoment in hun leven en de verklaring van H. dat de moraal uit die parabellen niet met eender welk boek te vergelijken is, redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij in staat zouden zijn mee te delen door middel van welke christelijke verhalen zij terug tot wederzijdse communicatie kwamen. Het argument dat deze teksten niet herhaaldelijk werden gelezen, strookt overigens niet met de expliciete verklaring van E. tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat zij en H. nadien nog eens samen het hele evangelie van Mattheus opnieuw hadden gelezen (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 13).

Eveneens frappant is dat verzoekende partijen beiden nalieten het verhaal over het huis dat op zand dan wel steen gebouwd is aan te halen tijdens hun eerste persoonlijk onderhoud, terwijl E. net dit verhaal zou gekozen hebben omdat het toen te vergelijken was met hun leven en zij dit bovendien het meest zou hebben voorgelezen aan haar man. In de bestreden beslissingen worden dienaangaande volgende terechte opmerkingen gedaan: *“De geloofwaardigheid hiervan wordt verder ondermijnd doordat noch u noch uw man H. (...) het verhaal over het huis dat op zand dan wel steen gebouwd is aanhaalden tijdens het eerste onderhoud terwijl u net dit verhaal zou gekozen hebben omdat het toen te vergelijken was met jullie leven en u dit bovendien het meest zou hebben voorgelezen aan uw man (CGVS E. (...) II, p. 13). Hiermee geconfronteerd stelt u dat jullie zich dit verhaal niet meer konden herinneren omdat jullie dit in het begin gelezen hadden (CGVS E. (...) II, p. 13), hetgeen niet overtuigt. Immers, indien deze parabel één van de eerste verhalen is die jullie in de Bijbel lazen en u dit verhaal bovendien bewust had gekozen omdat het op dat moment heel toepasselijk was op jullie leven, kan des te meer worden verwacht dat jullie dit verhaal onmiddellijk konden aangeven als één van de eerste drie verhalen in de Bijbel dat jullie hadden gelezen.”*

Hieromtrent wordt overigens nog vastgesteld dat verzoekende partijen tevens tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de aanwijzingen die P. al dan niet gegeven zou hebben met betrekking tot de te lezen verhalen in het evangelie van Mattheus. Verwerende partij wijst immers op volgende tegenstrijdigheid in hun verklaring: *“Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie hieromtrent tevens tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de aanwijzingen die P. (...) al dan niet zou gegeven hebben met betrekking tot de te lezen verhalen in het evangelie van Mattheus. Zo verklaart H. (...) immers dat P. (...) u zou hebben aangeraden om meer nadruk te leggen op het verhaal over de huizen gebouwd op zand en steen (CGVS H. (...) II, p. 10) terwijl u verklaart dat P. (...) helemaal geen tips of uitleg had gegeven noch dat hij een bepaald verhaal had uitgekozen of aangeduid behalve gewoon te beginnen lezen in het evangelie van Mattheus (CGVS E. (...) II, p. 13). Deze opmerkelijke lacune alsook de tegenstrijdigheid in de details over de rol van P. (...), ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering in Iran.”*

Waar verzoekende partijen er in dit verband op duiden dat H. ervan uitging dat het idee om het verhaal over de huizen gebouwd op zand en steen voor te lezen van P. kwam, stelt de Raad vast dat uit diens verklaringen op geen enkele wijze valt af te leiden dat dit slechts een vermoeden betrof. Immers verklaarde H. uitdrukkelijk en zonder meer dat P. bepaalde parabels en verhalen aan E. aanraade en haar vertelde dat zij nadruk moest leggen op deze verhalen. In het bijzonder zou zij van P. het advies hebben gekregen om de nadruk te leggen op het verhaal over de huizen gebouwd op zand en steen (notities CGVS H. d.d. 16/02/2021, p. 10). Deze verklaring is dan ook onverenigbaar met de verklaring van E. volgens de welke P. helemaal geen tips of uitleg had gegeven noch een bepaald verhaal had uitgekozen of aangeduid, en dat zij gewoon is beginnen lezen in het evangelie van Mattheus (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 13).

Uit het bovenstaande volgt dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de manier waarop zij vervolgens geëvolueerd zijn naar overtuigende en oprechte bekeerlingen.

Dat geenszins sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, blijkt daarenboven eveneens uit hun vage, oppervlakkige en algemene verklaringen inzake hun motivatie om zich te bekeren tot het christendom.

De Raad bemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zich te hebben bekeerd, mag worden verwacht dat hij of zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemene gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen van verzoekende partijen zijn wat dit betreft echter ontoereikend.

Inzake tweede verzoekende partij wordt in dit verband in de bestreden beslissingen op het volgende geduid: *“U verklaarde hieromtrent immers dat u quasi onmiddellijk ontdekte dat u ‘iets’ altijd al in u had (CGVS E. (...) I, p. 12). U verklaarde tevens dat u op het moment dat u de Bijbel opende en de zin ‘God is liefde’ las, u ‘iets’ voelde vanbinnen hetgeen u als een teken zag (CGVS II E. (...), p. 11), hetgeen ertoe leidde dat u begon te luisteren naar preken van een pastoor waardoor uw jaloezie, wraakgevoelens en slechte gewoontes stillaan verdwenen hetgeen uw hart deed smelten en waardoor u gevoelens kreeg voor het christendom (CGVS II E. (...), p. 11). Dit zijn vage, algemene bewoordingen en kunnen – zeker*

in het licht van voorgaande vaststellingen - niet overtuigen. U slaagt er namelijk evenmin in dit gevoel enigszins te concretiseren. Gevraagd hoe de zin 'God is Liefde' dan een omslag bij u teweeg bracht, stelt u dat u op dat moment op zoek was naar 'iets' dat uw gevoelens opwekte hetgeen u vervolgens in het christendom vond. U vergelijkt zichzelf daarbij met een geploegde akker klaar om bezaaid te worden. Opnieuw weet u op deze manier de algemene en vage verwijzingen niet te overstijgen, dit in tegenstelling tot uw verklaringen voor wat betreft uw (gevoel van) afkeer tot de islam waarbij u stelt dat deze perversiteit voortbrengt (CGVS E. (...) I, p. 15) en u dit staaft met concrete en persoonlijke voorbeelden (CGVS E. (...) I, p. 7 & p. 15). Uw vage antwoorden waarom u zich als voormalige moslima vergelijkt met een geploegde akker klaar om bezaaid te worden, hetgeen overigens beeldspraak is die rechtstreeks uit de Koran lijkt te komen (Soera Baqarah, vers 223), en u zich bekeerde tot het christendom, kunnen dan ook niet overtuigen. Bovendien beschikte u op dat moment evenmin over enige noemenswaardige informatie of kennis inzake het christendom – u wist bijvoorbeeld niets over de evangeliën (CGVS E. (...) I, p. 9) noch over de Bijbel (CGVS E. (...) II, p. 13) – waardoor niet kan worden ingezien dat u tot dergelijk fundamentele keuze bent gekomen.”

De loutere (overigens niet-gestaafde) opmerking dat de door tweede verzoekende partij gebruikte beeldspraak uit de volkstaal komt, en niet (enkel) uit de Koran, volstaat allerm minst om bovenstaande vaststelling in een ander daglicht te stellen en doet in het bijzonder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij haar beweegredenen om zich te bekeren tot het christendom slechts in vage en algemene bewoordingen kon omschrijven.

Inzake eerste verzoekende partij wordt in de bestreden beslissingen het volgende vastgesteld: “Ook uw echtgenoot H. (...) weet hierin overigens niet te overtuigen. Immers gevraagd naar zijn motivatie om zich te bekeren vindt hij het moeilijk om hierop te antwoorden, om het in woorden uit te leggen (CGVS H. (...) I, p. 18). Ook hij raakt plotsklaps, namelijk zonder veel kennis van zaken (CGVS H. (...) I, p. 18) overtuigd dat Jezus Christus zichzelf opgeofferd heeft en haalt hierbij zelfs een bijbelverhaal aan. Dat hij ter verklaring van zijn motivatie om zich te bekeren zelf een bijbelverhaal aanhaalt maar tegelijkertijd stelt dat hij in de aanloop van zijn bekering niet zelf in de Bijbel heeft gelezen (CGVS H. (...) I, p. 18) - ondanks dat jullie deze overigens in huis hadden - is weinig ernstig. Zijn bewering dat hij nooit een liefhebber is geweest van boeken lezen, kan zijn desinteresse niet vergoelijken. Weinig coherent hiermee is dat H. (...) tijdens zijn tweede onderhoud net beweert dat hij op zijn werk niet enkel het Nieuwe Testament las, maar ook het Oude (CGVS H. (...) II, p. 14). Hij is er bovendien van overtuigd dat jullie beiden van tevoren zijn uitgekozen (CGVS H. (...) I, p. 18), dat 'zijn naam in het boek van het leven in de hemel' staat geschreven (CGVS H. (...) II, p. 14), hetgeen opnieuw algemeen en oppervlakkig is. Bovendien blijkt hij op het moment van jullie voorgehouden bekering slechts open te staan voor het christendom omwille van uw enthousiasme. Immers, gevraagd waarom hij openstond voor de levende god en de betekenis van de heilige Drievuldigheid waarover P. (...) hem zou gesproken hebben (CGVS H. (...) II, p. 12), verklaart hij slechts dat dit anders was dan hetgeen hij tot dan toe wist (CGVS, H. (...) II, p. 12). Vervolgens gevraagd waarom dit verschil voor hem dan belangrijk was, verwijst hij slechts naar het enthousiasme van u (CGVS H. (...) II, p. 12). Hierop gewezen en nogmaals gevraagd waarom dit verschil tussen islam en christendom voor hem belangrijk was, komt hij opnieuw niet verder dan te zeggen dat het enthousiasme van u hem aanmoedigde om via het boek zijn leven en jullie huwelijk te redden (CGVS H. (...) II, p. 12). Dit is geen overtuigend argument om te kunnen spreken van een oprechte interesse in het christendom.”

Verzoekende partijen menen dat de verklaringen van H. geenszins incoherent zijn en duiden erop dat H. er niet van hield om de Bijbel op papier te lezen, maar de Bijbel wel las op zijn computer. De Raad bemerkt evenwel dat H. tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in de aanloop van zijn bekering niet zelf in de Bijbel heeft gelezen, doch dat P. op zijn werk voorlas uit de Bijbel (notities CGVS H. d.d. 12/11/2020, p. 18). Het is dan ook wel degelijk incoherent met deze eerdere verklaring dat H. tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt dat hij op zijn computer op het werk (zelf) zowel het Nieuwe Testament als het Oude Testament las (notities CGVS H. d.d. 16/02/2021, p. 14).

Verder zijn ook hun verklaringen over hun geloofsbeleving in Iran allerm minst plausibel.

Eerst en vooral motiveert verwerende partij terecht dat het frappant is dat zij, eens nadat hun interesse gewekt zou zijn door samen verhalen in het evangelie te lezen, blijkbaar quasi compleet naast elkaar hun nieuwe religie hebben beleefd: “Dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie bekering in Iran blijkt ook uit de verklaringen die jullie afleggen betreffende jullie geloofsbeleving in Iran. Zo is het eerst en vooral frappant dat jullie, eens nadat jullie interesse gewekt zou zijn door samen verhalen in het evangelie te lezen, blijkbaar quasi compleet naast elkaar jullie nieuwe religie hebben beleefd. U verklaart hierover immers dat jullie apart naar verschillende christelijke programma's keken (CGVS E. (...) II, p. 11),

bovendien beleefde u uw religie thuis terwijl H. (...) hier thuis geen tijd voor had (CGVS E. (...) II, p.9-11; CGVS H. (...) II, p. 14). Verder spraken jullie er thuis blijkbaar ook niet over behalve - zoals u zegt- terwijl u in de wagen ergens naartoe reed (CGVS E. (...) II, p. 11). Meer zelfs, als u iets wilde uitleggen, zei H. (...) u dat het niet nodig was omdat hij het wel na een eerste keer had begrepen en hij het niet zo vaak hoefde te horen (CGVS E. (...) II, p. 11). Dit is weinig ernstig. Er kan namelijk niet worden ingezien waarom jullie, die net beweren met het christendom in aanraking te zijn gekomen teneinde terug met elkaar te spreken en jullie huwelijk te redden, vervolgens, nadat jullie van die nieuwe religie aan het overtuigd raakten, hier helemaal niet meer met elkaar over spraken. Dat H. (...) op zijn werk wel met P. (...) over het christendom sprak, er naar christelijke liedjes luisterde (CGVS H. (...) II, p. 12), er christelijke preken op YouTube bekeek en er in de Bijbel las (CGVS H. (...) II, p. 14) omdat hij enkel op zijn werk tijd had aangezien hij 's avonds met zijn zoon wilde spreken en naar de sportclub wilde gaan (CGVS H. (...) II, p. 14) getuigt overigens evenmin van een grote interesse voor zijn nieuwe religie. Het is namelijk moeilijk in te zien waarom hij als nieuwe christen in een zeven dagen tellende week geen vrije tijd wil besteden aan zijn nieuwe geloof. Opgemerkt dient tevens dat u niet kan uitleggen waarom jullie naar verschillende pastoors luisterden en u de ene dan wel H. (...) de andere pastoors beter hoorde klinken (CGVS E. (...) II, p. 11).”

Het louter gegeven dat E. altijd thuis was en H. ging werken, wat volgens verzoekende partijen verklaart waarom hun geloofsbeleving voornamelijk respectievelijk thuis en op het werk plaatsvond, volstaat allerminst om te verklaren waarom zij, die net beweren met het christendom in aanraking te zijn gekomen teneinde terug met elkaar te spreken en hun huwelijk te redden, vervolgens, nadat zij van die nieuwe religie overtuigd raakten, hier helemaal niet meer met elkaar over spraken. Zulks houdt geenszins steek. De Raad onderstreept tevens de pertinente opmerking van verwerende partij dat niet ingezien kan worden waarom H. als nieuwe christen in een zeven dagen tellende week geen vrije tijd wil besteden aan zijn nieuwe geloof. Dat zij hun nieuwe geloof volledig naast elkaar beleefden, alsook naar andere pastoors luisterden, terwijl zij aanvankelijk nochtans samen het christendom ontdekten, doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden bekering tot het christendom.

Daarnaast wordt in dit verband nog door verwerende partij vastgesteld dat tweede verzoekende partij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe zij haar religie beleefde bij haar thuis terwijl er een babysit aanwezig was: *“Waar u voorhoudt dat u uw nieuwe religie thuis beleefde, blijkt dat u thuis christelijke liedjes zong terwijl er een babysit aanwezig was die op deze manier de liedjes zou hebben opgepikt en ze op haar beurt aan haar eigen dochter zou hebben gezongen (CGVS E. (...) II, p. 9). Uw gedrag is gezien de Iraanse context waarin een bekering strafbaar is, uiterst risicovol. Vervolgens gevraagd of uw babysit op de hoogte was van uw bekering, verklaart u in eerste instantie dat u weliswaar niet rechtsreeks had gezegd dat u bekeerd was, maar dat u haar wel volledig vertrouwde en dat ze het wel wist omdat ze het elke dag zag (CGVS E. (...) II, p. 10). Gevraagd of ze op de hoogte was dat u de Bijbel las en naar christelijke filmpjes keek, antwoordt u dat ze wel hoorde en zag wat u deed. Bijvoorbeeld als u een liedje afspeelde hoorde ze dat ook (CGVS E. (...) II, p. 10). Vervolgens keert u evenwel volledig uw verklaringen betreffende uw babysit om. Zo kon ze niet aan u merken dat u bekeerd was, had u maar een half uurtje per dag contact met haar – nochtans was ze van 9u tot 19u bij u thuis aanwezig -, bekeek u de filmpjes meestal pas na uw werk en ook steeds met een koptelefoon (CGVS E. (...) II, p. 10). Uiteindelijk geconfronteerd met de incoherenties in uw verklaringen namelijk dat u eerst zei dat de babysit op de hoogte was, stelt u dat ze het niet wist en zwakt u uw eerdere verklaring af dat ze misschien zag wat u deed (CGVS E. (...) II, p. 10) maar was ze volgens u niet op de hoogte (CGVS E. (...) II, p. 10). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen over hoe u uw religie beleefde bij uw thuis terwijl er een babysit aanwezig was doen besluiten dat er heel weinig geloof gehecht kan worden aan uw geloofsbeleving thuis.”* De uitleg van verzoekende partijen dat er in de liedjes geen christelijke verwijzingen waren en dat E. vertrouwen had in de babysit die al drie jaar bij hen thuis kwam, werpt geen ander licht op het bovenstaande. Immers blijft het, gezien de Iraanse context waarin een bekering strafbaar is, uiterst risicovol dat E. zonder meer haar nieuwe religie thuis zou beleven, door het zingen en beluisteren van christelijke liedjes, het lezen van de Bijbel en het bekijken christelijke filmpjes, terwijl, zo blijkt althans uit haar aanvankelijke verklaringen, de babysit aanwezig was en dit kon zien (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 10). E. stelt weliswaar dat zij veel vertrouwen had in de babysit, doch blijkt nergens uit dat zij effectief wist hoe de babysit dacht over het christendom en bekeerlingen. Dat zij dan ook zonder meer christelijke activiteiten zou stellen in haar bijzijn, is derhalve niet plausibel. Zij het overigens nog bemerkt dat E. op het Commissariaat-generaal nog aangaf dat deze vrouw gedurende twee jaar hun babysit was (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 9), en geen drie jaar zoals thans in het verzoekschrift wordt gesteld.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten aanbrengen die afbreuk doen aan voormelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van E. over hoe zij haar religie beleefde bij haar thuis terwijl er een babysitter aanwezig was, en in het bijzonder in verband met de vraag of de babysitter al dan niet getuige was van haar christelijke activiteiten en aldus op de hoogte was van haar bekering. Waar geopperd wordt dat E. niet verklaard zou hebben dat zij slechts dertig minuten per dag contact had met de babysitter, stelt de Raad vast dat E., nadat zij eerst nog hun goede band benadrukte en het feit dat zij elkaar elke dag zagen (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 10), wel degelijk aangaf dat zij niet zo vaak met de babysitter praatte en dat zij enkel tijd had om met haar te praten tijdens haar middagpauze van een half uur (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 10). Verzoekende partijen tonen op geen enkele manier *in concreto* aan dat de verklaringen van E. op dit punt verkeerd werden genoteerd. Bovendien blijft hoe dan ook onverminderd overeind dat E. aanvankelijk doet uitschijnen dat de babysitter op de hoogte was van haar bekering en getuige was van haar christelijke activiteiten (*“En ze was op de hoogte van uw bekering? Ze zag het wel maar ik vertrouwde haar volkomen. Ik kon haar vertrouwen en we hadden goede band omdat ze het elke dag zag, wist ze wel.”* (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 10)), om nadien plots het tegendeel te beweren en te stellen dat haar babysitter het niet aan haar kon merken dat zij bekeerd was en dat zij haar koptelefoon gebruikte als zij christelijke filmpjes luisterde (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 10). De blote bewering in het verzoekschrift dat E. na haar persoonlijk onderhoud aan de babysitter zou hebben gevraagd of zij op de hoogte was van haar bekering, doch dat deze ontkende, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ten slotte dient verwerende partij te worden bijgetreden in de motivering dat het vreemd is dat tweede verzoekende partij niet kan aangeven welke problemen haar neef J. gehad heeft in Iran omwille van zijn bekering, noch of hij in Iran aangesloten was bij een huiskerk, terwijl zij nochtans reeds eind 2017- begin 2018 in Europa een meerdaagse ontmoeting hadden met J., waarbij J. op vraag van P. met eerste verzoekende partij gesproken zou hebben over het christendom en dit terwijl zij allen samen in de wagen zaten van Frankfurt naar Parijs. Verwerende partij doet in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen: *“Tot slot kan hier ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat jullie in reeds eind 2017 – begin 2018 in Europa een meerdaagse ontmoeting hadden met uw neef J. (...) (CGVS E. (...) I, p. 7), die bekeerd zou zijn (CGVS E. (...) I, p. 8) en omwille van die reden Iran is ontvlucht en werd erkend in België. Hierbij zou J. (...) op vraag van P. (...) met H. (...) gesproken hebben over het christendom en dit terwijl jullie allen samen in de wagen zaten van Frankfurt naar Parijs (CGVS I H. (...), p. 15, CGVS H. (...) II, p. 13 & CGVS E. (...) II, p. 8). Het is dan ook vreemd dat u niet kan aangeven welke problemen J. (...) gehad heeft in Iran omwille van zijn bekering, noch of hij in Iran aangesloten was bij een huiskerk. Verder dan dat hij depressief was en Jezus Christus hem geholpen om zijn leven te hervatten, komt u niet. Nochtans zou men redelijkerwijze verwachten dat tijdens deze gesprekken met J. (...) zeker en vast ook zijn persoonlijke problemen, bekeringsproces en geloofsbeleving in Iran aan bod zouden zijn gekomen. Dat uw neef heel geheimzinnig is, niet vaak praat over zichzelf of over dergelijke zaken is geenszins overtuigend, gezien hij net werd opgedragen H. (...) te overtuigen van het christendom (CGVS E. (...) II, p. 8). Bovendien hebt u er zelf niet naar gevraagd (CGVS E. (...), p. 8). Daar een autorit van Frankfurt naar Parijs al vlug enkele uren in beslag neemt en P. (...) net opgedragen had aan J. (...) om jullie over het christendom te spreken maar dat u hem in dit gesprek zelfs niet naar gevraagd zou hebben naar zijn geloofsbeleving en problemen in Iran valt niet te begrijpen. Opgemerkt dient tevens dat u blijkbaar ook, eens in veiligheid in België, niet hebben onderzocht hoe J. (...) het christendom ontdekte en Iran diende te ontvluchten, gezien uw gebrek aan kennis in deze.”*

Verzoekende partijen herhalen slechts hun eerdere verklaring dat J. introvert is, dat hij enkel over de positieve elementen van het christendom sprak en niet over zijn zorgen en problemen in Iran, en stellen voorts dat zij hierover evenmin vragen durfden stellen, doch de Raad meent dat dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds terecht wordt opgemerkt dat P. net opgedragen had aan J. om hen over het christendom te spreken, en dit tijdens een meerdere uren durende autorit van Frankfurt naar Parijs, waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat tijdens dit gesprek zeker en vast ook zijn persoonlijke problemen, bekeringsproces en geloofsbeleving in Iran aan bod zou zijn gekomen, en dat, indien hij hierover niet spontaan zou vertellen, verzoekende partijen hiernaar zouden vragen. Dat zij hiernaar niet durfden vragen, is geenszins ernstig. Ook de niet-gestaafde bewering in hun verzoekschrift dat zij na hun persoonlijk onderhoud bij J. gepolst zouden hebben naar diens problemen in Iran, doch dat hij weigerde te antwoorden, overtuigt allerminst.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verwerende partij tevens op goede gronden stelt dat, aangezien hun bekering tot het christendom niet geloofwaardig is, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen die zij omwille hiervan zouden hebben gehad met de Iraanse autoriteiten.

Zij het er daarenboven op gewezen dat in de bestreden beslissingen nog tal van hiaten in hun verklaringen worden vastgesteld die het volstrekt ongeloofwaardig karakter van deze problemen bevestigen.

Zo blijken verzoekende partijen niet te weten hoe zij juist in het vizier van de autoriteiten zijn gekomen. Door verwerende partij wordt immers terecht op het volgende gewezen: *“Uit jullie verklaringen blijkt namelijk dat noch u noch uw echtgenoot weten hoe jullie juist in het vizier van de autoriteiten zijn gekomen (CGVS H. (...) I, p. 19) en jullie enige – louter hypothetische - vermoeden is dat uw excollega A. R. M. (...) jullie heeft aangegeven bij de autoriteiten omdat hij werd ontslagen (CGVS H. (...) I, p. 19 en CGVS E. (...) I, p. 14) en omdat hij als IT’er op het kantoor de enige was die toegang had tot H.’s (...) bureau en bureaulade waarin de Bijbel lag en hij als IT’er eveneens toegang zou kunnen gehad hebben tot de religieuze pdf-bestanden op H.’s (...) computer (CGVS H. (...) I, p. 19). Deze hypothese is echter weinig ernstig. Dat H. (...) - gezien de Iraanse context en jullie eigen vrees te worden geëxecuteerd omwille van jullie bekering omdat dit zo in de Iraanse wet staat - dermate onzorgvuldig zou zijn dat een collega, bovendien de enige praktiserende moslim in jullie kantoor (CGVS H. (...) I, p. 19), toegang zou hebben tot bezwarend materiaal betreffende jullie bekering is weinig aannemelijk. Verder denkt H. (...) dat hij misschien een venster op zijn computer laten openstaan had, waarvan hij eveneens benadrukt dat hij aan het gokken is. Net zoals zijn beschuldiging van A. R. (...) omdat die net tien dagen voordien ontslagen was (CGVS H. (...) I, p. 19).”*

Bovendien legt eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over de gesprekken die zij met haar collega’s zou hebben gehad over het christendom en over de vraag of haar ex-collega A. R., waarvan zij vermoedt dat hij hen heeft aangegeven bij de autoriteiten, op de hoogte was van haar bekering. Immers wordt door verwerende partij gewezen op volgende tegenstrijdigheden: *“Bovendien worden deze feiten verder ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen die H. (...) erover aflegt. Naar aanleiding van H. (...) zijn verklaringen bij de DVZ dat hij zijn zijn collega B. M. (...) probeerde te overtuigen om zich te bekeren tot het christendom (de vragenlijst CGVS, punt 5) merkte uw advocaat op 30 oktober 2020 op dat u dan ook denkt dat A. R. (...) op de hoogte was van uw bekering omdat hij conversaties hoorde (opmerkingen advocaat bij vragenlijst CGVS). H. (...) zelf benadrukte tijdens zijn eerste onderhoud op het CGVS echter dat hij slechts één of twee keer kort met B. M. (...) had gesproken over het christendom en dat A. R. (...) hiervan niet op de hoogte was (CGVS H. (...) I, p. 20). Wanneer hij echter vervolgens geconfronteerd wordt met de opmerkingen van de advocaat naar aanleiding van zijn verklaringen op de DVZ, stelt hij zijn verklaringen bij en zegt hij dat het wel eens was voorgevallen dat B. (...) en hij in gesprek waren en filmpjes aan het bekijken waren toen A. R. (...) op de deur klopte en binnenkwam waarna ze van onderwerp veranderden en het geluid van het filmpje onderdrukten, hoewel hij ook hier aangeeft hij dat hij geen zekerheid heeft dat A. R. (...) toen had meegeluisterd (CGVS H. (...) I, p. 20). Volledig tegenstrijdig met bovenstaande beweringen is H. (...) zijn verklaring tijdens het tweede onderhoud, met name dat hij tegen B. (...) nooit echt over het christendom had gesproken omdat die het belachelijk maakte (CGVS H. (...) II, p. 15) doch dat hij wel een of twee keer binnen was gekomen in zijn bureau toen uw echtgenoot en P. (...) over het christendom aan het praten waren. Verder was niemand op de hoogte van die christelijke gesprekken, aldus H. (...) tijdens zijn tweede onderhoud (CGVS H. (...) II, p. 14). Bovenstaande vaststellingen leiden er opnieuw toe dat jullie bekering enerzijds weinig aannemelijk is en anderzijds dat jullie in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.”*

Verzoekende partijen wensen dienaangaande een en ander recht te zetten en duiden erop dat H. slechts één of twee keer gesproken heeft met B., dat P. meer gesprekken had met B., dat zij en P. samenkwamen om met B. te praten en dat A. R. haar gesprekken met P. zou kunnen hebben afgeluisterd. De Raad wijst er evenwel op dat het *post-factum* aanpassen van de verklaringen van H. niet van aard is om de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Wat betreft de beweerde huiszoeking bij hun thuis alsook op het reisbureau, wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat zij hiervan geen enkel begin van bewijs hebben en dat het voorts vreemd is dat het Ettelaat eerst huiszoekingen bij hen thuis en op het reisbureau doen, terwijl ze makkelijk konden nagaan dat zij met een tijdelijk visum legaal het land hadden verlaten en dus in principe naar Iran zouden terugkeren: *“Waar jullie voorhouden in het vizier te zijn van Iraanse autoriteiten omdat deze een huiszoeking hebben verricht bij jullie thuis alsook op het reisbureau (CGVS H. (...) I, p. 12 & CGVS E. (...) I, p. 7) dient vastgesteld dat u over geen enkel begin van bewijs beschikt ter staving van deze bewering. Bovendien is het vreemd dat de Ettelaat eerst huiszoekingen bij u thuis en op uw werk uitvoert om dan vast te stellen dat u reeds in het buitenland bent terwijl ze, zoals H. (...) zelf zegt, makkelijk konden nagaan*

dat u met een tijdelijk visum legaal het land had verlaten (CGVS H. (...) I, p. 5) en dus in principe naar Iran zou terugkeren. Dit zeker omdat u voor uw vertrek op geen enkele manier kennis had dat u mogelijks al in het vizier was gelopen van de autoriteiten en aldus zinnens was terug te keren naar Iran. Op deze manier hypothekeerden de Iraanse autoriteiten immers hun hele opzet om u alsnog te kunnen arresteren en executeren, gezien uw inbreuk op de Iraanse wetgeving zoals u eerder verklaarde. Zelfs al zou A. R. (...) u pas verraden hebben in die twee dagen tussen uw vertrek en de huiszoeking, dan nog blijft het frappant dat dergelijke inlichtingendienst zich niet zou vergewist hebben of u nog in het land was, om u alsnog te kunnen ondervragen en veroordelen.”

Met de loutere opmerking dat het gedrag van de autoriteiten hen niet verweten kan worden, doen verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan voormelde onaannemelijke gang van zaken die wel degelijk verder de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondergraaft.

Ook met hun verwijzing naar de volgens hen gedetailleerde verklaringen van H. over de huiszoeking wordt geen enkele afbreuk gedaan aan bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden huiszoeking ondergraven. De Raad wijst er hierbij nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Voorts meent de Raad dat verwerende partij terecht opmerkt dat, ondanks de reeds weinig aannemelijke vaststelling dat zij enkel maar kunnen gissen naar de reden waarom zij als bekeerling in het vizier van de autoriteiten gekomen zijn, het nog frappanter is dat zij geen ernstige poging gedaan hebben om zich hierover verder te informeren. Omtrent hun pogingen om zich desbetreffend te informeren, wordt in de bestreden beslissingen immers het volgende vastgesteld: *“Ondanks de reeds weinig aannemelijke vaststelling dat jullie enkel maar kunnen gissen naar de reden waarom jullie als bekeerling in het vizier van de autoriteiten gekomen zijn, is het nog frappanter dat jullie geen ernstige poging gedaan hebben om jullie hierover verder te informeren. H. (...) zou geprobeerd hebben A. R. (...) te contacteren maar werd geblokkeerd (CGVS E. (...) I, p. 14). De meest voor de hand liggende bron van informatie zou nochtans de vrouw van A. R. (...) zijn. Immers stelt u zelf dat u zeer goed bevriend was met A. R. (...) zijn vrouw die u al tien jaar en goed kende (CGVS E. (...) I, p. 14). Dat u elkaar niet vaak meer zag en het contact minder was en u haar daarom niet hebt trachten te contacteren (CGVS E. (...) I, p. 14) kan dan ook niet overtuigen aangezien het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast heeft u evenmin op een andere manier proberen onderzoeken hoe de autoriteiten op de hoogte waren gekomen. Uw echtgenoot sprak B. (...) weliswaar aan dat hij geen contact meer kon opnemen met A. R. (...) en vice versa, zonder meer. Bij zijn zakenpartner V. (...), die nochtans door de autoriteiten werd ondervraagd, heeft hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, zelfs niet gepeild naar de mogelijke oorzaak (CGVS H. (...) II, p. 5-6). Van een verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”*

In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat zij evenmin enig zicht hebben op de huidige stand van zaken betreffende hun problemen. Dienaangaande worden volgende pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissingen: *“Hier kan aan toegevoegd worden dat noch u noch uw echtgenoot enig zicht hebben op de huidige stand van zaken betreffende jullie problemen. Jullie hebben niets meer vernomen en weten niet of ze nog naar jullie op zoek zijn (CGVS H. (...) I, p. 5 en CGVS E. (...) I, p. 5). De enige poging die jullie bovendien zelf ondernomen hebben om jullie te informeren bestaat er enerzijds in dat uw vader en schoonvader geïnformeerd hebben bij een advocaat doch slechts als vriendendienst en zonder daarbij uw naam of noch die van uw man te vermelden en anderzijds door uw zus twee advocaten te laten contacteren die jullie zaak echter niet wilden aannemen zodra ze vernamen waarover het ging (CGVS E. (...) I, p. 5). Dat jullie zich echter zo snel lieten ontmoedigen om effectief kennis te verkrijgen in jullie gerechtelijk dossier kan niet worden begrepen. Zo hebben jullie geen andere pogingen ondernomen (CGVS H. (...) I, p. 3.). Volgens u omdat de enige twee manieren om iets te vernemen zou zijn via het reisagentschap dat sinds corona geen activiteiten meer had en onlangs gesloten is of via uw thuis, waar jullie dan weer niet meer zijn en dus ook niets meer over kunnen vernemen (CGVS E. (...) II, p. 3). Dit is weinig ernstig. Zo zijn er immers wel degelijk advocaten in Iran die de belangen van bekeerde Christenen behartigen wanneer deze problemen krijgen met de Iraanse autoriteiten, hetgeen overigens blijkt uit uw eigen verklaringen betreffende een man die u niet persoonlijk kent maar die zoals u aangeeft wel vervolgd werd omwille van zijn religie (CGVS E. (...) I, p. 13). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u, eventueel via uw familieleden, niet hebt gepoogd een dergelijke advocaat te raadplegen. U zou op deze manier minstens op de hoogte kunnen worden gesteld of er al dan niet een officiële klacht lopende is tegen u. Eventueel zou u mogelijks zelfs te weten kunnen komen welke belastende elementen*

er daadwerkelijk tegen jullie zijn. In de kantlijn hierbij kan nog toegevoegd worden dat ook moeilijk in te zien is waarom uw vader, nochtans een voormalige kolonel in de Iraanse landmacht, geen pogingen heeft ondernomen zich concreter te informeren over uw problemen en bijgevolg ook deze van zijn zoon P. (...). Volgens u is dit onmogelijk omdat hij dan zelf in gevaar zou komen (CGVS E. (...) II, p. 4) en ze hem dan onder druk zullen zetten, u spreekt zelfs over gijzelen (CGVS E. (...) II, p. 4). In het licht hiervan is het echter merkwaardig dat een inlichtingendienst met de reputatie van de Ettelaat niet minstens bij uw vader geïnformeerd heeft naar u (CGVS E. (...) II, p. 4) indien ze werkelijk naar u op zoek zijn met het oog vervolgving en zelfs executie. Tot slot dient opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt betreffende de geraadpleegde of gecontacteerde advocaten door uw vader of schoonvader dan wel door uw zus, laat staan dat duidelijk is dat dit omwille van de voorgehouden problemen naar aanleiding van uw beweerde bekering zou zijn.”

Gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen, kunnen verzoekende partijen geenszins worden gevolgd waar zij in hun verzoekschrift lijken te menen dat zij alle mogelijkheden hebben uitgeput om meer informatie te bekomen over hun problemen in Iran en dat zij “alles in het werk” zouden hebben gesteld om hun problemen op te lossen door contact op te nemen met verschillende advocaten. Waar zij verder nog de invloed van de vader van E. relativeren en opmerken dat hij voormalig kolonel is van het Iraanse leger dat niet verward mag worden met de Revolutionaire Garde (Sepah), bemerkt de Raad dat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat ook een voormalige kolonel van het Iraanse leger bepaalde connecties heeft bij de Iraanse autoriteiten en dat derhalve verwacht mag worden dat hij minstens zou proberen concretere informatie te verkrijgen over hun problemen.

Tot slot is het nog vreemd dat de broer van tweede verzoekende partij, P. tot op heden geen rechtstreekse problemen heeft gekend met de autoriteiten. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt: “Het is bovendien eveneens vreemd dat uw broer P. (...) tot op heden geen rechtstreekse problemen gekend heeft met de autoriteiten (CGVS E. (...) I, p. 4). Of hij al dan niet in het vizier zou komen is evenzeer hypothetisch en volgens u afhankelijk van het feit of de in beslaggenomen camerabewakingsbeelden al dan niet door de autoriteiten ontsloten konden worden (CGVS E. (...) II, p. 5-6). Nochtans kan er niet ingezien worden waarom A. R. (...) nagelaten zou hebben om te vermelden dat ook P. (...) bekeerd was en predikte op jullie werk, hij kende P. (...) immers (CGVS E. (...) II, p. 6). Dat de inlichtingendienst vervolgens bij u wel zeer snel tot de actie overgaat en bij uw broer P. (...) terughoudend zou optreden, kan evenmin worden ingezien. Waar u beweert dat uw broer omwille van jullie ontdekking eveneens niet meer kan terugkeren naar Iran en daarom in Turkije internationale bescherming heeft aangevraagd (CGVS E. (...) II, p. 6) en waarvoor u ter staving, via uw advocaat per e-mailbericht op 25 februari 2021, vier documenten – een document met een registratiedatum d.d. 21/06/2019 en datum van gehoor op 20/12/2021, een foto van uw broer voor het immigratiekantoor, een foto van zijn huurcontract en een foto van een document in de Perzisch taal waarvan u beweert dat dit aan verzoekers in Turkije wordt gegeven – overmaakt, dient te worden opgemerkt dat op basis van het voorgelegde document met zijn registratie- en gehoordatum nergens uit vast te stellen is dat het ook om een verzoek van internationale bescherming gaat, noch dat jullie verzoeken verbonden zouden zijn. Tevens is het evenzeer merkwaardig dat – indien P. (...) daadwerkelijk internationale bescherming zou hebben aangevraagd in Turkije – hij, op basis van het voorgelegde registratiedocument, pas op 21/06/2019 en dus bijna één jaar na de vermeende problemen om internationale bescherming verzocht heeft. De potentiële bewijzen lastens P. (...), namelijk de videobeelden, werden immers door de Iraanse autoriteiten begin juli 2018 (CGVS H. (...), I, p. 6) al in beslag genomen en P. (...) zou in principe al zijn teruggekeerd naar Iran in september, wellicht van het jaar 2018 gezien hij net omwille van dezelfde redenen als jullie niet mee kon terugkeren (CGVS E. (...) II, p. 6). Merkwaardig is dat P. (...) volgens u een soort Turkse verblijfskaart kunnen bemachtigen heeft op basis van zijn inschrijving en asielaanvraag bij de VN, wat u eveneens bij monde van uw advocaat in de opmerkingen naar aanleiding van het onderhoud bij DVZ liet opmerken, namelijk dat P. (...) ‘sous tutelle de l’ONU’ staat (CGVS E. (...) II, p. 6; opmerkingen bij vragenlijst CGVS). Nochtans blijkt uit de gegevens op het registratiedocument dat P. (...) zijn verzoek geregistreerd heeft op 21 juni 2019. Uit objectieve informatie in het dossier blijkt dan weer dat de registratie van verzoekers om internationale bescherming in Turkije in de loop van 2018 volledig werd overgedragen aan de Turkse overheid. Opnieuw dient vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen weinig consistent zijn met de informatie die u aanbrengt hetgeen de geloofwaardigheid ondermijnt. De foto van P. (...) voor het migratiekantoor in Denizli bewijst voorts niet meer dan dat hij voor dat kantoor gestaan heeft, niet dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd. De foto van zijn huurcontract staft dat hij in Turkije een woning huurt maar evenmin dat hij er internationale bescherming heeft aangevraagd. Het vierde document zou, zoals door uw advocaat zelf aangegeven in de email, slechts een voorbeeld zijn van een document dat verzoekers om internationale bescherming in Turkije krijgen bij registratie van hun verzoek hetgeen dat P. (...) ook zal krijgen.

Geenszins is duidelijk dat dit document betrekking heeft op uw broer, noch op de uitkomst van zijn eventuele verzoek om internationale bescherming in Turkije.”

Verzoekende partijen werpen dienaangaande op dat P. niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij niet wist dat hij werd vervolgd. Zijn vader zou hebben achtergehouden dat er een arrestatiebevel tegen hem liep, doch diende dit uiteindelijk toch te vertellen omdat P. naar Iran wilde terugkeren om te trouwen. Ook verzoekende partijen zouden pas onlangs hebben vernomen van het arrestatiebevel. De Raad wijst er echter op dat P. wel op de hoogte was van de inbeslagname van de potentiële bewijzen (videobeelden) lastens hem door de Iraanse autoriteiten begin juli 2018. E. gaf uitdrukkelijk aan dat dit haar broer deed afzien van zijn plan om midden september 2018 terug te keren naar Iran (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 6). Aangezien P. reeds op dat moment meende dat hij mogelijk een risico liep bij een terugkeer naar Iran, kan dan ook niet worden ingezien waarom hij niet onmiddellijk na deze gebeurtenissen om internationale bescherming verzocht bij de Turkse autoriteiten. De uitleg dat hij pas later ingelicht zou zijn over een arrestatiebevel jegens hem – hetgeen overigens een niet-gestaafde *post-factum* bewering betreft – vormt dan ook geen verklaring voor het feit dat hij pas in juni 2019 in Turkije om internationale bescherming zou hebben verzocht.

Waar verzoekende partijen verder nog opwerpen dat 21 juni 2019 de datum van registratie betreft en niet de datum waarop het verzoek van P. werd ingediend, en in dit verband verwijzen naar informatie omtrent de moeilijkheden bij het registreren van verzoeken om internationale bescherming na de overdracht van de bevoegdheid van het UNHCR aan de Turkse autoriteiten (zie bijlage 19 van het verzoekschrift), meent de Raad dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met een verwijzing naar dergelijke algemene informatie om aan te tonen dat er ook in het geval van P. problemen waren met de registratie van zijn verzoek en dat hij aldus eerder om internationale bescherming zou hebben verzocht. Bovendien verklaarde E. op het Commissariaat-generaal nog duidelijk dat haar broer zijn verzoek indiende bij de VN, en liet zij bij monde van haar advocaat in de opmerkingen naar aanleiding van het onderhoud bij DVZ opmerken dat P. ‘*sous tutelle de ONU*’ staat (notities CGVS E. d.d. 16/02/2021, p. 6; opmerkingen bij vragenlijst CGVS), waaromtrent verwerende partij evenwel reeds de pertinente bemerking doet dat uit objectieve informatie blijkt dat de registratie van verzoekers om internationale bescherming in Turkije in de loop van 2018 volledig werd overgedragen aan de Turkse overheid. Gelet op deze eerdere bewering van E. dat haar broer zijn verzoek indiende bij de VN, is het niet ernstig dat verzoekende partijen thans verwijzen naar de moeilijkheden bij het registreren van de verzoeken om internationale bescherming na de overdracht van de bevoegdheid van het UNHCR aan de Turkse autoriteiten teneinde te verklaren waarom het verzoek van P. pas op 21 juni 2019 werd geregistreerd. Zij het overigens bemerkt dat, waar verzoekende partijen lijken voor te houden dat P. eerder om internationale bescherming verzocht, zij geheel nalaten te concretiseren wanneer hij dan precies om internationale bescherming zou hebben verzocht. Verzoekende partijen werpen dan ook geenszins een ander licht op bovenstaande vaststelling.

Ook voor het overige komen verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.5. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de bekering van verzoekende partijen in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van hun beweerd (voortgezette) geloofsactiviteiten in België. Aangezien hun bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan hun motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaan.

In verband met de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten inzake hun religieuze engagement in België, wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt overwogen: *“Dat u sinds eind juli 2018 aangesloten bent bij het Brussels Christian Center blijkt uit de zeer talrijke voorgelegde foto’s en filmfragmenten alsook uit de attesten inzake (bijbel)studie, de bevestigingsbrieven en het doopcertificaat. Deze documenten tonen evenwel de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bovendien kunnen al deze documenten maar als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.”*

Het zelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de bij aanvullende nota van 14 april 2022 bijgebrachte getuigenis van een medegelovige uit dezelfde kerk als deze van verzoekende partijen waarin de oprechtheid van hun christen-zijn wordt bevestigd. Met dit document wordt hooguit geattesteerd dat verzoekende partijen zich engageren binnen deze kerk, doch vermag deze getuigenis geen afbreuk te doen aan het duidelijk opportunistisch karakter van hun engagement dat ontegensprekelijk voortspuit uit de ongeloofwaardig bevonden bekering in Iran.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het opportunistische karakter van hun christelijke activiteiten in België tevens bevestigd wordt door volgende vaststelling in de bestreden beslissingen: *“Het opportunistische karakter van uw christelijke activiteiten in België komt eveneens naar voor doordat u precies twee dagen na uw verzoek om internationale bescherming op 27 juli 2018 aansluiting zoekt bij de christelijke geloofsgemeenschap van het Brussels Christian Center. U was immers legaal in België toegekomen op 5 juli 2018 met een Schengen-visum dat geldig was tot 16 juli 2018, en u vernam op 7 juli 2018 dat de Iraanse autoriteiten uw bekering ontdekt hadden. In de weken voordien in België bent u echter nooit meegegaan met uw neef naar zijn kerk in Brugge (CGVS E. (...) II, p. 8) terwijl jullie in Iran al op zoek waren naar een kerk (CGVS H. (...) I, p. 18), u vroeg er naar eigen zeggen zelfs Armeense vrienden of u mee mocht naar hun kerk (CGVS E. (...) I, p. 12). Dat u vervolgens eens u veilig in België was nooit bent meegegaan naar de kerk van J. (...) is in het licht van voorgaande bijzonder vreemd. Dat u niet zo vaak bij uw neef kwam en dat de reden daarvoor was dat uw neef als vrijgezelle man uw speelse en actieve zoon niet kon tolereren (CGVS E. (...) II, p. 8) is een verklaring die met betrekking tot bovenstaande bedenking niet kan overtuigen. Bovendien was net uw neef initieel de bestemming van uw reis naar Europa (CGVS H. (...) I, p. 10).”*

Door verwerende partij wordt dan ook terecht het volgende geconcludeerd: *“Op basis van bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving noch kan er gezien het opportunistisch karakter aangenomen worden dat u louter omwille van uw kerkgang in België, door de autoriteiten als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Dit geldt evenzeer voor uw echtgenoot. Er kan namelijk verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenote hebben dit, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielaanvraag, allerm minst aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Het opportunistisch karakter van uw geloofsbeleving in België maakt een oprechte interesse van de Iraanse overheid in uw geval des te onwaarschijnlijker.”*

Wat betreft hun christelijke activiteiten via sociale media, worden in de bestreden beslissingen nog volgende terechte bemerkingen gedaan: *“In het licht van bovenstaande kan trouwens worden opgemerkt dat van u en uw echtgenoot redelijkerwijze kan verwacht worden dat u respectievelijk uw Instagramaccount en H. (...) zijn Facebookaccount afsluit voorafgaand aan een eventuele terugkeer naar Iran. H. (...) onderhoudt sinds jullie in België zijn een openbaar facebookprofiel onder zijn eigen naam dat hij naar eigen zeggen gebruikt om te prediken en de goddelijke boodschap over te brengen (CGVS H. (...) I, p. 7). Ook u geeft aan dat het uw plicht is om te prediken en dat u dit doet onder uw eigen naam omdat voor u alles al verloren is (CGVS E. (...) II, p. 7). Merkwaardig genoeg blijkt dat noch uw neef J. (...) noch uw broer P. (...) er een openbaar profiel vol christelijke boodschappen op sociale media op na houden. Daarnaast blijkt dat u ook zelf een tweede instagraprofiel hebt specifiek voor vrienden en kennissen en waarmee u merkwaardig genoeg geen evangeliseringspraktijken uitvoert (CGVS E. (...) II, p. 7). Deze vaststelling voedt het vermoeden dat uw christelijke sociale media louter opportunistisch is. Bovendien weet H. (...) niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn Facebookprofiel maar acht hij de kans heel groot. Doch hij verwijst hier enkel algemeen naar de Ettelaat die online actief zou zijn (CGVS H. (...) I, p. 8). Dit kan – in het licht van de hierboven vermelde informatie – geenszins overtuigen dat zijn facebookaccount in concreto gemonitord zou worden. Bovendien bent u legaal uit Iran vertrokken (CGVS H. (...) I, p. 5) waardoor u kan terugkeren zonder hieromtrent problemen te moeten vrezen.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder bovenstaande pertinente vaststellingen inzake hun religieuze activiteiten in België afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar hun problemen met de Iraanse autoriteiten wegens hun bekering teneinde aan te tonen dat zij bij een terugkeer wel degelijk een risico lopen, onderstreept de Raad dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan hun bekering in Iran en hun problemen omwille hiervan met de Iraanse autoriteiten. Zij maken dan ook allerminst aannemelijk dat zij reeds voor hun vertrek uit Iran door de Iraanse autoriteiten werden geviseerd.

Verder onderstreept de Raad nog dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun religieuze activiteiten in België. Verzoekende partijen kunnen allerminst volstaan met een loutere algemene verwijzing naar informatie inzake internetmonitoring door de Iraanse overheidsdiensten (bijlage 12 van het verzoekschrift) om zulks aan te tonen, temeer nu zij in hun verzoekschrift zelf aangeven dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren. Zij het tevens opnieuw benadrukt dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij reeds voor hun vertrek werden geviseerd door de Iraanse autoriteiten.

Voorts verwijzen verzoekende partijen nog naar de “COI Focus” betreffende “Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 en merken zij op dat er geen informatie is over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran, dat de COI Focus grotendeels gebaseerd is op vrijwillige terugkeren en dat uit het verslag overigens blijkt dat enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden. Voorts leest men in het DFAT-rapport (bijlage 18 van het verzoekschrift) dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren, doch dit geldt niet voor gedwongen terugkeer. De Raad wijst er evenwel op dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partijen dreigen gedwongen gerepatriëerd te worden.

Daar waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat van hen niet verwacht kan worden dat zij hun overtuigingen geheimhouden in Iran en in dit verband verwijzen naar de UNHCR-richtlijnen en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij oprecht tot het christendom zijn bekeerd. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar en citeren uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran en de prevalentie van bekeringen in Iran, dewelke zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 3-11 en 13-15), wijst de Raad er vooreerst op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om de door hen voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten en/of hun bekering tot het christendom aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in hun land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partijen er werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van hun bekering. Evenmin tonen zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door hun omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Ook moet wederom worden herhaald dat nergens uit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun religieuze activiteiten in Europa.

2.2.7. Waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een internetartikel d.d. 26 november 2015 van *La Libre* over het feit dat een bekering naar de radicale islam snel kan gebeuren (bijlage 16) en een internetartikel d.d. 16 oktober 2017 van *Le Figaro* over het Facebooknetwerk dat werd afgesloten in Iran (bijlage 17) voegen, is het voor de Raad niet duidelijk wat verzoekende partijen hiermee trachten aan te tonen. Evenmin zetten verzoekende partijen in hun verzoekschrift *in concreto* uiteen wat zij met deze internetartikelen wensen aan te tonen. Deze internetartikelen, die louter informatie van algemene aard bevatten, werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden

beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partijen tijdens de persoonlijke onderhouds van 12 november 2020 en 16 februari 2021 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT